

வாழும்வெழி

ஆக்கம் :

சுவத்தமிழ்ச் செல்வி, பண்டிதை, தூர்க்காதுரந்தரி
செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி, J. P.
அவர்கள்

ஆங்கீரஸஸ்ரூ மார்கழி

07-01-1993

வரமும் வழி

வெளியீடு :

சிவத்தமிழ்ச் செல்வி, பண்டிதை, தூக்காதூரந்தரி
செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி, J. P.
அவர்களின்

பிறந்த நாள் அறநிதியம்
ஜனவரி - 7

ஸ்ரீ தூக்காதேவி தேவஸ்தானம்
தெல்லிப்பழை

ஆங்கீரசௌ மார்கழிம்

07 - 01 - 1993

“வாழும் வழி”

“VAAZHUM VALY”

முதற் பதிப்பு: ஜனவரி 1993

First Edition : January, 1993

பிரதிகள் : 500

COPIES : 500

வெளியீடு :

சிவத்தமிழ்ச் செல்வி, பண்டிதை, தூக்காதுரத்தரி

செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி, ஜே. பி.

அவர்களின் பிறந்த நாள் அறந்தியம்

ஸ்ரீ தூக்காதேவி தேவஸ்தானம், தெல்லிப்பழை, இலங்கை.

Published by :

SIVATHAMILSELVI, PANDITTHAI, DURGA DURANTHARI

MISS THANGAMMA APPACUDDY, (J. P.)

BIRTHDAY TRUST FUND

Sri Durga Devi Devasthanam, Tellippalai, Sri Lanka.

விலை : ரூ. 50 - 00

PRICE : Rs. 50 - 00

அச்சுப்பதிவு :

திருமகள் அழுத்தகம், சுன்னாகம்.

Printers :

Thirumakal, Press,

Chunnakam, Sri Lanka.

முன்னுரை

அருளோங்கும் ஆனந்த வல்லியாக விளங்கும் அன்னை துர்க்காதேவியின் பாதாரவிந்தங்களைப் பணிந்து இம் முன்னுரையை ஆரம்பிக்கின்றேன்.

1989-ஆம் ஆண்டு “முரசொலி” பத்திரிகை வார இதழில் வெளிவந்த ‘வாழும் வழி’ என்ற தொடர் கட்டுரைகளை நூலாக்கி வெளியிடும்படி அன்பர்கள் பலர் என்னைக் கேட்டுக் கொண்டனர். பன்னிரண்டு கட்டுரைகளையும் ஒரு சிறு நூலாக்கி வெளியிடுவதில் இன்று மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைகிறேன். வாழும் வழியைப் பற்றி பரக்கப் பேசலாம்; விரிவாக எழுதலாம்; ஆனால் ஒரு சிறிய அளவிலே யாவது படிப்போரின் சிந்தனையைத் திருத்தக் கூடிய ஒரு சில படிப்பினைகளையே இந்நூல் கொண்டுள்ளது. இப்படியான ஒரு நூல் வெளியீட்டுப் பணியை ஆண்டுதோறும் எனது பிறந்த தினத்தில் இடம்பெறச் செய்ய வேண்டுமென்பது பிறந்த நாள் அறநிதியக் குழுவின் தீர்மானமாகும். அத்துடன் புலமைப் பரிசில்கள் வழங்கல், அறிஞர்களைத் கௌரவித்தல், சைவ சமய போட்டிகள் நடாத்தி பரிசு வழங்கல் போன்ற ஊக்குவிப்பை ஏற்படுத்துவதும் சபை மேற்கொண்டுள்ள பயனுள்ள முயற்சியாகும்.

இன்று (7-1-93) எனது அறுபத்தெட்டாவது பிறந்த தினத்தை முன்னிட்டு “வாழும் வழி” நூல் வெளியிடப்படுகிறது. பிறந்தநாள் அறநிதியம் என்பது பல்வேறு காலத்தில் என்னை எழுதி வெளியிடப்பட்ட இருபத்தேழு சொற்பொழிவுகள், பத்துச் சொற்பொழிவுகள், இலண்டனில் ஏழுவாரம், கந்த புராணச் சொற்பொழிவுகள், லலிதா சகஸ்ரநாமத் தமிழ்விளக்கம், சைவக் கிரியைகளும் விரதங்களும் போன்ற நூல்களின் விற்பனையால் கிடைத்த பணத்தையும், எனது மாணவர்கள் பிறந்த நாளுக்கு உவந்தளித்த அன்பளிப்புக்

களையும் திரட்டி யாழ். தேசிய சேமிப்பு வங்கியில் இட்டு வைத்திருக்கும் நிரந்தர வைப்பாகும். இந்நூலின் விற்பனையால் வரும் பணம் சேர்ந்து ஆண்டுதோறும் இத்தொகை விரிவடைகிறது. இதன் வட்டிப் பணமே ஆண்டுதோறும் ஜனவரி 7ஆம் திகதியில் பயனுள்ள அறப்பணிக்குச் செலவு செய்யப் படுகிறது.

மேலும் இத்தகைய அறப்பணிகள் ஓங்குவதற்கு ஆதரவும் அனுமதியும் வழங்கும் எமது தேவஸ்தான தர்மகர்த்தாசபை, நிர்வாகசபை, பிறந்தநாள் அறநிதியச்சபை ஆகியவற்றுக்கு எனது உளங்கனிந்த நன்றி உரித்தாகுக. இந்நூலுக்கு சிறந்த பாக்களால் அணிந்துரை நல்கிய புலவர் ம. பார்வதிநாத சிவம் அவர்களுக்கு எமது நன்றி என்றும் உண்டு. நூல் ஆக்கத்துக்கும் ஒப்புநோக்கலுக்கும் முழுமனதோடு ஈடுபட்டு வந்த எமது தேவஸ்தான அலுவலகப் பொறுப்பாளர் திரு. கா. சிவபாலன் அவர்களுக்கு நன்றி சொல்ல என்னிடம் வார்த்தைகளே இல்லை. அவருடைய தன்னலமற்ற புனித சேவைக்கு அம்பாள் திருவருள் பாவிப்பாராக. நூலை அழகுற அச்சிட்டு வெளியிட வைத்தவரும் எமது பிறந்தநாள் அறநிதியச்சபை உறுப்பினருமாகிய திரு. ச. இராசரத்தினம், திரு. ச. உமாசுதன் ஆகியோருக்கும் எமது நன்றியைக்கூறி திருமகள் அழுத்தகத்தார் அனைவருக்கும் நன்றிகூறி அமைகின்றேன். எல்லாம் வல்ல தூர்க்காதேவியின் இன்னருள் அனைவரையும் வாழவைக்கட்டும் என்று பிரார்த்தித்து நின்ற வாழும் வழியைப் புரிந்து கொள்வோமாக.

வணக்கம்

சேல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி J. P.

தலைவர்

ஸ்ரீ தூர்க்காதேவி தேவஸ்தானம்,

தெல்லிப்பழை,

10-12-92.

புலவர் ம. பார்வதிநாதசீவம் அவர்கள்

வழங்கிய

அணிந்துரை

தெய்வப் பற்றும் செழுங்கலைப் பற்றும்
 சைவப் பற்றும் தமதெனக் கொண்ட
 சிவத்தமிழ்ச் செல்வியின் சீரிய பணிகள்
 மிகப்பல என்பதை அறியும் வையகம்
 சங்கத் தமிழையும் காப்பியத் தமிழையும்
 வள்ளுவர் தமிழையும் கம்பர் தமிழையும்
 பாரெலாம் சென்று பரப்பித் தமிழ்க்குப்
 பேரெலாம் ஒருங்கே சேர்த்தனர் முன்னாள்
 மூவர் தமிழையும் மணிவா சகர்தம்
 கோவைத் தமிழையும் பரப்புவர் இந்நாள்
 மேடையில் தமிழைப் பரப்பிய வேளையில்
 எழுத்தின் மூலமும் இயற்றமிழ் வளர்த்தனர்
 மனித வாழ்வு மேம்பா டெய்தல்
 வேண்டும் என்னும் அருட்பெரு நோக்கால்
 கரைதொரி யாதே அலைகலன் வழிபெறக்
 கரையது காட்டும் கலங்கரை விளக்கென

வாழும் வழியெனும் நூலை இயற்றினர்
 மானுடப் பிறப்பின் மேதக வதனையும்
 புனிதப் பொருளாம் தருமம் தன்னையும்
 உழைப்பின் உயர்வையும் ஈகையின் பயனையும்
 அன்பின் பெருக்கையும் பண்பின் நலனையும்
 நன்றியின் சிறப்பையும் நற்றமிழ் உயர்வையும்
 விளக்கிக் காட்டும் விளக்காம் நூலைத்
 தூர்க்கா தேவி துணையது கொண்டு
 தெய்வம் தெளிந்த சிவத்தமிழ்ச் செல்வி
 வையம் செழிக்க வழங்கினர் இனிதே.

ம. பார்வதிநாதசீவம்

வாமும் வழி — 1

மனிதப் பிறவியை மதித்தீடுமின்

மனிதப்பிறவி எடுப்பது என்பது பல கோடி புண்ணிய வசத்தினால் ஏற்படுவது. செவ்வேற்கந்தன் தமிழ் மூதாட்டியை நோக்கி அரியது எது என்று கேட்கிறார். “அரிது அரிது மானிடராதலரிது” என்று கூறி மனிதப்பிறவியினது மாண்பினைச் செந்தமிழ்ப்பாவால் எடுத்து மொழிகிறார் தமிழ் மூதாட்டி ஓளவையார். ஆனால் மனிதப்பிறவி எடுத்தோர் எல்லோரும் மனிதராகி விட முடியாது, உண்பது, உறங்குவது போக நுகர்வு அனைத்தும் மற்றும் ஜீவராசிகளுக்கும் உண்டு. ஆகவே மனிதர்களாகிய நாம் எந்த விதத்தில் ஏனைய ஜீவராசிகளிலிருந்தும் வேறுபட வேண்டும் என்பது தான் சிந்திக்க வேண்டியது. விலங்கினங்கள் முதலியவற்றுக்கும் வாயுண்டு என்றாலும் வாயில் லாச் சீவன்கள் என்று சொல்கிறோம். ஏன்? வாய் என்பதன் முக்கிய செயல் பேசுவதும் ஆண்டவன் நாமத்தைச் சொல்வதுமாகியவற்றில் சிறப்படைகிறது. இந்தச் சிறப்பு மனிதப்பிறவி ஒன்றுக்குத் தான் உண்டு.

மேலைநாட்டில் ஒரு அறிஞர் பகலில் விளக்கை ஏந்திக் கொண்டு தெருவால் போகிறவர்களையும் வருகிறவர்களையும் உற்று உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு திரிந்தாராம். வீதியில் போகிறவர்கள் “இவருக்குப் பயித்தியம் பிடித்து விட்டது போலும் என்று பரிகாசம் பண்ணினார்களாம்”. ஆனால் அந்தப் பெரியார் என்ன சொன்னார் “ஐயா, வேறு ஒன்று மில்லை யாராவது மனிதர் இந்தத் தெருவால் போகிறார்களோ என்று தான் பார்க்கிறேன்” என்று சொன்னார். ஆகவே அந்த அறிஞருக்கு உண்மையான மனிதனை அடையாளங் காண அவா எழுந்தது என்ற உண்மையை உணர முடிகிறது.

கிடைத்தற்கரிய உண்மைப் பேறுகளை அளிக்க வல்லது இந்த மானிடப் பிறவி. மனிதன் என்ற சொல்லுக்கே நினைப்பவன் என்பது பொருள். இந்த நினைப்பினால் அவன் மனதை அடக்கி ஆளவும் பயின்று கொள்கிறான். அத்துடன் ஜீவ சேவையையும் புரிந்து பின் பற்றுகிறான். மனிதப்பிறவி என்பது ஒரு ஏணி. இந்த, பிறவியின் நோக்கம் ஏணிப் படியிலே நிலைத்து நிற்பதல்ல. ஏறிப்போகவேண்டிய இடத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்து விடவேண்டும். உயர்வதற்கு முனைந்தால் வீட்டையும், மாட்டையும், நிலபுலங்களையும், பட்டத்தையும், பதவியையும் நினைத்து நினைத்து நெஞ்சம் புண்ணாகக்கூடாது. உள்ளச்சுமையை இறக்கி உயர்ந்து செல்லவே இறைவன் இப்பிறவியை எமக்குத் தந்தான்.

“தேடிச் சோறு நிதந்தின்று பல
சின்னஞ் சிறுகதைகள் பேசி பிறர்
வாடப் பல செயல்கள் செய்து
மனம் வாடித் துன்பமாக உழன்று
நரை கூடிக் கிழப்பருவ மெய்தி
கொடுங் கூற்றுக் கிரையெனப் பின்மாயும்
வேடிக்கை மனிதர்களைப் போல
மண்ணில் வீணே வீழ்ந்து விடலாமா”

அப்படி வீழ்வதற்கு இந்த ஆற்றிவு படைத்த மனிதப் பிறப்பு வேண்டியதில்லை.

சமயத் தலைவர் ஒருவருடைய மாளிகையிலே சமையற் காரராகப் பணி புரிந்தவர் ஒரு துறவி. சமயபோதனைகள், விழாக்கள் மாளிகையின் முன்புறத்தில் மிக ஆரவாரமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும். அதே நேரத்தில் மாளிகையின் பின்புறம் மிக அமைதியாகக் காட்சியளிக்கும். துறவி மௌனமாகச் சமையல் வேலையில் ஈடுபடுவார். உணவுப் பண்டங்களை ஏற்ற வகையில் பாகம் பண்ணல், பாத்திரங்களைத் தூய்மையாக வைத்திருத்தல், சமையலறை ஒழுங்கு அனைத்தையும் தனி ஒருவராக மௌனமாகச் செய்து கொண்டு இறைவன் தன்னோடு துணையாக இருந்து வழி காட்டுகிறான் என்ற அருளுணர்வோடு செயலாற்றினார்.

நாளடைவில் சமயத்தலைவரின் அருளாற்றலிலும் பார்க்க இவருடைய அருளாற்றல் விஞ்சி விட்டது. தெய்வாம்சம் இவரிடத்திலே பிரகாசிக்கத் தொடங்கியது. முன்பக்கமாக வந்தவர்கள் எல்லோரும் பின்பக்கமாகச் சமையலறையை நோக்கி வந்து இவருடைய ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்றனர். நோய், துன்பம், கவலை அனைத்தையும் மக்கள் மத்தியிலிருந்து விரட்டி ஓட்டும் மாபெரும் மதத்தலைவராம் நிலையை இந்தச் சமையற்காரத் துறவி பெற்றார் என்பது ஒரு சிறு சம்பவம். இக்கதையிலிருந்து நாமறிந்து கொள்வது அடக்கமும், தூய உள்ளமும், அமைதியும், இறைவனை முன் வைத்து ஆற்றும் கடமைகளும் இணைந்து விட்டால் அங்கே தெய்வம் பிரகாசித்து வெளிப்பட்டு அருள்புரியத் தொடங்கி விடும் என்பதேயாம்.

“இப்பிறவி தப்பினால் எப்பிறவி வாய்க்குமோ” என்பது ஞானநெறி கைவரப் பெற்ற தாயுமான சுவாமிகளின் கூற்று. வழிபாட்டுக்கும், பணி செய்வதற்கும் கிடைத்த மனிதப் பிறவியைப் பயன்படுத்தாமல் விட்டால் இறுதிக் காலத்தில் ஏக்கமே ஏற்படும். அந்த ஏக்கம் ஏற்படாமல் உணர்ந்து நன்னெறி நாடி வாழ்வதையே பெரியோர்கள் பின்பற்றினர். “பூவுலகில் போய்ப் பிறக்கக் கடவாய்” என்று சுந்தரருக்குத் திருக்கயிலாயத்தில் கட்டளை பிறப்பிக்கப்பட்டது. கேட்டவுடன் அழுதார். தொழுதார். இரங்கி ஏங்கினார். என்றாலும் பயனில்லை. கட்டளையை மேற் கொண்டார். வேண்டாம் மானிடப்பிறவி என்று வெறுத்தவருக்கு அப்பிறவி கிடைத்து விட்டது. திருமுனைப் பாடி நாட்டில் பிறந்து வளர்ந்து வாஸிபராகிச் சிதம்பர தரிசனத்துக்குச் செல்கிறார். நடராசப் பெருமானின் அற்புத நடன தரிசனத்தால் மனிதப் பிறவியே வேண்டும் என்ற நிலையைப் பெற்று விடுகிறார். சுவாமி, இத்தகைய அற்புதக் காட்சியைத் தரிசிப்பதற்கு இந்த ஒரு பிறவியினால் தானே முடியும். ஆகவே இதுவே எனக்கு மிகவும் வேண்டிய

பெருநிலையை எய்துவிக்கும் பிறவி” என்று வாயாரப் பாடுகிறார். இதனைப் பெரியபுராண வரலாற்றில் காண்கிறோம். ஆகவே கும்பிடக் கிடைத்த அரிய பிறவி இது என்பதை மறந்து விடக் கூடாது.

சேவை அல்லது தொண்டு என்பது மக்கள் வாழ்வில் ஒரு வகை வழிபாடாகும். இதனால் திருப்தியும், நிறைவும் மனதுக்கு ஏற்படுகிறது. பிரதி பலன் எதனையும் நோக்காது ஆற்றும் தொண்டுகளுக்கு இறைவனுடைய ஆசியுண்டு. சேவை செய்யக் கிடைத்த பிறவியைப் பாராட்டுகிறார் சுவாமி விவேகானந்தர். மேலும் அவர் சொன்னார் “மோட்சத்துக்குள்ளே போய் வாளா முடங்கிக் கிடப்பதிலும் பார்க்க மேலும் மேலும் பிறவிகளை எடுத்து மக்களுக்காகச் சேவை செய்வதே எனது குறிக்கோளோடு கூடிய விருப்பமாகும்” என்பது அவர் கூற்றாகும்.

“அன்பர்பணி செய்யவென ஆளாக்கி விட்டுவிட்டால்
இன்பநிலைதானே வந்தெய்தும் பராபரமே”.

என்றார் தாயுமானசுவாமிகள். நோயாளிகள், தரித்திரர்கள், கல்வியறிவற்றவர் ஆகியோர் மத்தியில் புகுந்து அவர்கள் தம் துன்ப நீக்கத்துக்குப் பாடுபடுவதும் இதனால் அவர்களிடையும் திருப்தியைக் கண்டு இன்பமுறுதலும் எமது பண்பாக அமையவேண்டும் இவையனைத்துக்குமாகக் கிடைத்ததே இந்த மானிடப்பிறவி. இதனை மதித்து வாழ்ந்தால் இவ்வுலகத்திலேயே சுவர்க்கஇன்பம் எம்மை அனைத்துக் கொள்ளுமன்றோ!

வாழும் வழி — 2

மனம் போல வாழ்வு

வாழ்க்கை என்பது ஒரு புதிர். சிந்தித்துச் செயலாற்றினால் அது இன்பமயமானது. சிந்தியாது மனம் போன போக்கிலே போனால் அது துன்பமயமான முடிவையே தந்து விடும். வாழ்க்கை என்ற நாடகத்திலே வெற்றிகள், தோல்விகள், ஆசைகள், பூசல்கள், அழகைகள், சிரிப்புகள், எழுச்சிகள், வீழ்ச்சிகள் அனைத்தும் எதிர் கொள்வதைச் சமநோக்கோடு வரவேற்க வேண்டிய கடமை நமக்கு உண்டு. இன்பமும் துன்பமும் மனித வாழ்க்கையில் ஊடுருவி நின்றாலும் அவற்றை ஒன்றாக நினைக்கும் உள்ளம் வாழ்க்கையை ஒளிமயமாக்கும். பெரியபுராணத்திலே திருக்கூட்டச் சிறப்பைப் பாடிய சேக்கிழார் பெருமான்,

“கேடும் ஆக்கமும் கெட்ட திருவினார்”

என்று அப் பெரியவர்களைக் குறிப்பிடுகிறார். பல சோதனைகளைத் தரிசித்து நின்ற அப்பர் சுவாமிகள் ‘இன்பமே எந்நாளும் துன்பமில்லை’ என்று பாடுவதும் வியப்பைத் தருகிறது. இத்தகைய நிறைவான மனநிலையை நாம் பெறுவது எப்படி? என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

பெரும்பாலும் உலகிலுள்ளோர் துன்பத்தை வெறுக்கின்றனர்; அதே நேரத்தில் இன்பத்தை விரும்புகின்றனர். இவ்வின்பமும் நிலையானதாக அமைய வேண்டும் என்பது அனைவரது விருப்பமும் ஆகும். ஆனால் அழியும் தன்மையுடையவற்றில் பற்று வைப்பது சிற்றின்பம் என்றும், அழியாத பொருளில் பற்று வைப்பது பேரின்பம் என்றும்

பகுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த இரண்டாவது நெறியில் எம்மை ஈடுபடச் செய்வதே சமயம் என்ற மார்க்கமாகும். சமுதாய வாழ்வைப் பக்குவமான வழியில் செலுத்துவதற்குத் துணை நிற்பதே சமயம் ஆகும். மனிதப்பிறவி எடுத்தவர்கள் ஒழுங்கான நெறியோடு வாழ்வதற்குத் தெய்வநம்பிக்கை மிக இன்றியமையாதது. இதனை எமக்கு நல்குவது சமயம். மனிதப் பண்பாட்டைக் காத்து நிற்பது சமயம்; சமுதாயத்திலே சீர்கேடு தோன்றாமல் தடுத்து நிற்பது சமயம்; சமுதாயத்தின் கட்டுப்பாட்டையும், ஒழுங்கையும் நிலை நாட்டுவது சமயம்; பரோபகார சிந்தையைத் தூண்டுவது சமயம். எனவே சமயம் காட்டும் பாதை ஒளிமயமானதும், இன்பமயமானதும் ஆகும். இந்தப் பாதையைத் தவற விட்டவர்கள் மண்ணில் வீழ்ந்து மடிபவர்களேயன்றி விண்ணில் உயர்ந்து நிற்பவர்களாக மாட்டார்கள்.

இறையன்பும் வழிபாடும் பெருகி வளரும் போது நாடும் சமுதாயமும் நலம் பெற்று ஒங்குகிறது. அவை குறையும் போது முறைகெட்டுக் கறைபடிந்து ஊழல்கள் மலிந்து காணப்படுகிறது. அரசாங்கத்தால் சமுதாயத்துக்கு சீர்கேடு ஏற்பட்ட பொழுதெல்லாம் சமயப் பெரியோர்கள் முன் வந்து தடுத்து நிறுத்தி சமுதாயத்தின் நலனைப் பேணினர். பெரியவர்கள் யார் என்பதை இனம் காணத் தெரிய வேண்டும். நல்ல இதயம் உள்ள பலர் மூடர்களாக இருக்கிறார்கள். இவர்களால் சமூகத்துக்கு நன்மையும் இல்லை. தீமையும் இல்லை. நல்ல அறிவுள்ள பலர் தீயவர்களாக இருக்கிறார்கள். இவர்களே சமூகத்திலிருந்து வேரூக ஒதுக்கப்பட வேண்டியவர்கள். நல்ல இதயமும் நல்ல அறிவும் பெற்ற ஒரு சிலர் வாழ்வதால் தான் உலகம் வாழ்கிறது. இவர்களே பெரியவர்கள் வரிசையில் வைத்து எண்ணப்படத் தக்கவர்கள்.

திருஞானசம்பந்த மூர்த்திகள் முதலிய சமய குரவர்கள் வரலாறு இதற்கொரு சான்றாக அமைகிறது. அன்பின் மேலீடும் அறிவின் மேலீடும் ஒன்றாக இணையும் போது மக்கள் மத்தியில் அமைதியும், எழுச்சியும் தாண்டவமாடும். ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணபரமஹம்சர் அன்புப் பிழம்பாகவும் சுவாமி விவேகானந்தர் அறிவுப் பிழம்பாகவும் இணைந்த போது நமது சமயப் பாதையை மேற்கு நாடுகளும் மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்றன.

இவ்வுலகில் அன்பின் மையமாக விளங்குபவர்கள் பெண்கள். அறிவின் மையமாக விளங்குபவர்கள் ஆண்கள். இவர்களின் ஒருமைப்பாடே திருமணமாக இணைகிறது. பின்பு இல்லறமாக மலர்கிறது. எமது சைவ தத்துவத்திலும் இடப்புறம் அம்மைக்கும், வலப்புறம் அப்பனுக்கும் அமைந்து அன்பையும் அறிவையும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அன்புக்கிடமான இருதயம் உடம்பின் இடப்பாகத்திலும் அறிவுக்கிடமான மூளை சிரசின் வலப்பாகத்திலும் அமைவதும், இரண்டும் ஒன்றுபடும் போது தான் வாழ்க்கை வளம் பெறும் என்பதைக் காட்டுகிறது. இன்று மூளை வளர்ச்சியுள்ளவர் பலர். ஆனால் அதே நேரத்தில் இதய வளர்ச்சி அதாவது அன்பு நிலை பெற்றோர் மிகச் சிலரே. வாழ்க்கை என்ற மேடையிலே அமையும் காட்சிகளில் மிக முக்கியமானது இல்லற நிலை ஆகும்.

**“ அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனும் அது ”.**

வள்ளுவப் பெருந்தகையின் வாக்கு. இந்தப் படியில் நின்று கொண்டு முன்னும் பின்னும் நோக்கிப் பயனுள்ளவற்றை ஆற்றுவது என்பதும் எமது சைவம் காட்டும் நெறியாகும். அன்பையும், அறிவையும் இணைத்துக் கொண்டு கருமமாற்றி

னால் அருள் பெருகும். இதனால் இன்பநிலை தானே வந்தெய்தும். மனிதனுடைய எண்ணங்களே அவனுடைய வாழ்வுக்கு அடித்தளம் அமைக்கிறது.

“நீர் என்ன நினைக்கிறீர்” என்று எம்மைப் பார்த்து ஒருவர் கேட்டால் சட்டென்று சொல்லக்கூடிய வண்ணம் நினைப்பு அமைய வேண்டும் என்று ஒரு அறிஞர் (மாக்ஸ் ஷூலரோபியர்) எடுத்துக் கூறுகிறார். அப்படியானால் எந்நேரமும் எண்ணங்களும் சிந்தனைகளும் தூய்மையாக அமைய வேண்டும் அல்லவா? இத்தூய்மைக்கு வழி காட்டுவது சமயம். ஆனால் சமயத்தை அறிதல் ஒரு வகை; அறிந்து தெளிதல் இரண்டாவது வகை; தெளிந்து நின்றல் மூன்றாவது வகை; நின்றலோடு மாத்திரம் நின்று விடாமல் நிற்பித்தல் என்பது பயனுள்ள நிலையை எய்தி நிற்கும் பெருநிலையே வேண்டற்பாலது. எனவே எண்ணத்தாலும் பேச்சாலும் செயலாலும் பெரியவராகும் நிலையை எய்த வைப்பதே வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாகும்.

“எண்ணியது முடித்தல் வேண்டும்
நல்லவே எண்ணல் வேண்டும்
திண்ணிய மனமும் வேண்டும்
தெளிந்த நல்லறிவும் வேண்டும்”

சுப்பிரமணிய பாரதியார்.

வாழும் வழி — 3

உலகம் உவப்ப

உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே, என்பதற்கிணங்க செயற்கரிய செய்த பெரியவர்களையும், அறிவு நலம் படைத்த சான்றோர்களையும் குறித்து நிற்கும் சொல்லே உலகம் என்று கருதுதற்குரியது என்பது வெளிப்படை. இத்தகைய பெருமக்களின் பதிவேட்டில் எங்கள் பெயரையும் பதித்துக் கொண்டால் அதுவே நல்வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டும். நமது வாழ்க்கை வீட்டிலிருந்தே ஆரம்பிக்கிறது. அதாவது பெற்றோர்களைப் பின்பற்றி வாழும் பயிற்சியை முதலில் தருகிறது. விருந்தினர்களை உபசரிக்கும் பண்பை வளர்க்கிறது. இத்தகைய பண்புகளோடு வாழ்ந்தால் நாம் சஞ்சரிக்கும் நாளும் அளப்பரிய நன்மைகளைப் பெறமுடியும். மகாத்மாவா காந்தி அடிகள் சிறு பராயத்திலே தன்னுடைய அன்னையையும், தந்தையையும் போற்றி அவர்கள் காட்டிய நல்ல பண்புகளோடு வளர்ந்தார். இதனாலே நாட்டின் மீட்சிக்கும் அல்லற்பட்ட மக்களின் துயர்துடைப்புக்கும் தன்னை அர்ப்பணம் செய்தார். ஒரு நாட்டிலே சான்றோர்கள் பலர்தோன்றுவதற்கு அத்திவாரம் இடுவது வீட்டு வாழ்க்கையே ஆகும். இதனையே பின்வரும் புறநானூற்றுப் பாடல் எடுத்துக் காட்டுகிறது.

“ யாண்டு பலவாக நரை யிலவாகுதல்
யாங்கா கியரென வினவுதிராயின்
மாண்டவென் மனைவியோடு மக்களும் நிரம்பினர்
யான் கண்டனையரென் னினையரும் வேந்தனும்
அல்லவை செய்யான் காக்கு மதன்தலை
ஆன்றவிந் தடங்கிய கொள்கைச்
சான்றோர் பலர் யான் வாழுமுரே.”

எந்த நாட்டிலும் சான்றோர்கள் எனப்படுவர் ஒரு சிலர்தான் இடம்பெறுகிறார்கள். ஆனால் மேற்காட்டிய பாடலில் சான்றோர் பலர் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது

பெருமைக்குரியது. எமது முன்னோர்கள் உலகம் என்ற சொல்லினால் சான்றோர்களின் பெருமையைப் பல இடங்களில் காட்டியுள்ளனர். நரை திரை தோன்றுவதற்கு மனக்கவலையே முக்கிய காரணமாக அமைகிறது என்பது அனைவரது நம்பிக்கையுமாகும். ஆனால் ஆண்டுகளிலே மூப்படைந்தும் எந்தவித மனக்கவலையுமின்றி நரைதிரையின்றி உள்ள மகிழ்ச்சியோடு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு புலவருடைய கருத்துக்கள் இவை. எனது மனைவி பெருங்குணம் படைத்தவள். மக்கள் நிறைவு நலம் பெற்றவர்கள். இளைஞர்கள் நல்லவற்றை எண்ணுகின்றவர்கள், மன்னவனோ பொல்லாப்பு எதுவும் அறியாதவன். இவை அனைத்துக்கும் மேலாக எனது நாடு சான்றோர் பலர் வாழுகின்ற நாடு. எனவே எனக்கு நரை தோன்றி வயோதிபம் தென்படுவதற்கு இடமில்லை என்று பிசிராந்தையார் என்ற புலவர் பாடுகிறார்.

வாழ்வின் சிறப்புக்கு முக்கிய அங்கமாக விளங்குவது பெருமக்களின் அறிவு. அனுபவம் ஆகியவற்றை மதித்து அவர் பின் நின்று வாழ்வதாகும். இறைவனுடைய ஆற்றலானது தகுதி வாய்ந்த சான்றோர்கள் வாயிலாகவே வெளிக்கொணரப்படுகிறது. தெய்வத்தோடு ஒப்ப எண்ணத்தக்க பெருமையும், சிறப்பும் இவர்களுக்குண்டு. இவர்களை நடமாடுங் கோயில்களாக எண்ணி வழிபட வேண்டும். உலகம் நிலைபெறுவதற்கு இவர்களே காரணர்கள். இவர்களை இனங்கண்டு போற்றுவதற்குரிய அறிவும் நமக்கு வேண்டும். மழை நீரானது நிறமும், குணமும் அற்றது. ஆனால் நிலத்தில் விழுந்த பின்பு நிலத்தியல்பைத் தன்னியல்பாக்கிக் கொள்கிறது. இதே போன்று நல்லவர்களின் சேர்க்கையும், தீயவர்களின் சேர்க்கையும் மனிதனை முறையே நல்ல வழியிலும், தீயவழியிலும் கொண்டு போய்ச் சேர்த்துவிடும். வாழ்க்கையில் நல்லவரைக் காண்பது, அவர்கள் சொற்கேட்பது, அவர்களைப் பற்றிப் பேசுவது, அவர்களோடு இணங்கி இருப்பது ஆகிய செயல்களை நன்று நன்று என்று முழங்கிச் சொல்லுகின்றார் ஓளவையார். ஞானிகள் கூட நல்லாரிணக்கமும், தெய்வபூசையும்

தமக்குக் கிடைக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறார்கள். மந்தரையைத் தோழியாகக் கொண்ட கைகேயி பழியைச் சுமந்து நின்றதையும், சகுனியின் சொற்கேட்ட துரியோ தனன் மாண்டு மடிந்ததையும் இதிகாசங்கள் காட்டுகின்றன. இதே நேரத்தில் வசிட்டனின் அறிவுரை கேட்ட இராம பிரான் போற்றப்பட்டதும், கிருஷ்ண பகவானின் தொடர்பு கொண்ட அர்ச்சுனன் உயர்வு பெற்றதும் நாம் அறிந்ததே.

நாட்டின் அடித்தளம் நல்லவர் கையிலேயே தங்கியுள்ளது. ஆகையால் மக்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்களைச் சரியாக்கிக் கொண்டால் நாடும் சரியாகிவிடும்.

வினோபாஜி அவர்களைச் சந்திக்க சில கல்லூரி மாணவர்கள் வந்தனர். சில காகிதத் துண்டுகளைக் கொண்டு பாரதத்தின் வரை படத்தை உருவாக்குங்கள் பார்க்கலாம் என்றார்.

வெகு நேரம் அந்தத் துண்டுகளை வைத்துக்கொண்டு தலையைப் பிய்த்துக்கொண்டும் வரைபடத்தை அவர்களால் உருவாக்க முடியவில்லை. பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த ஓர் இளைஞன் இதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அவன், “நான் செய்து பார்க்கலாமா?” என்று வினோபாஜிடம் கேட்டான். அவர் சரி என்றதும் சில நொடிகளில் வரைபடத்தை உருவாக்கி விட்டான்.

“அது எப்படி இவ்வளவு சீக்கிரம் உன்னை வரைபடத்தை உருவாக்க முடிந்தது?” என்று வினோபாஜி கேட்டார்.

இந்தத் துண்டுகளின் ஒரு பக்கம் பாரதத்தின் வரைபடம் இருந்தது. மறுபக்கம் மனித உருவம் வரைந்திருந்தது. நான் மனித உருவத்தைச் சரியாக உருவாக்கினேன். பாரத வரைபடம் மறுபுறம் தானாக உருவாகி விட்டது என்று அந்த இளைஞன் பதிலளித்தான்.

வினோபாஜி கூறினார் “அதுதான் சரி” நாம் நல்ல தானூல் நாடு நல்லதாகும். என்று விளக்கம் கூறினார். மற்றவர்களை மகிழ்வித்து, தானும் மகிழ்ந்து வாழ்பவர்கள் தான் பெரியோர்கள். இவர்கள் செயற்கரிய செய்து பெருமை பெறுவார்கள். இவர்களையே “உலகம்” என்ற இடவாகுபெயர் குறித்து நிற்கிறது. இவர்கள் வாழ்ந்தால் உலகம் வாமும் என்பது முற்றிலும் உண்மை. இயற்கை காட்டும் சமத்துவத்தைப் பின்பற்றி எல்லார்க்கும் இனியாராய் வாழ்வது இவர்களின் குறிக்கோளாகும். பின்வரும் பாடலை இவ்விடயத்தில் சிந்திப்போமாக.

“மாரிதான் சிலரை வரைந்து பெய்யுமோ
காற்றும் சிலரை நீக்கி வீசுமோ
மாநிலம் சுமக்க மாட்டேன் என்னுமோ
கதிரோன் சிலரைக் காயேன் என்னுமோ.”

இவ்வாறு இயற்கை காட்டும் சமத்துவத்தை நாமும் பின்பற்றி உலகம் உவப்ப வாழ்வோமாக.

வாமும் வழி — 4

நல்ல பெண்மணி

வீட்டுக்கும் நாட்டுக்கும் சிறப்புத் தருபவர்கள் பெண்கள். அவர்கள் திருமகள் சொருபமாக விளங்குபவர்கள். இந்த விளக்கத்துக்கு இல்லறம் சிறந்த ஒரு இடத்தை வகுத்துக் கொடுக்கின்றது. இல்லாள் அகத்திருக்க இல்லாதது ஒன்றில்லை என்பது முற்றிலும் பொருத்தமானது. சங்ககால இலக்கியங்களில் இந்த உண்மையை முழுமையாகக் காணுகின்றோம். மனைக்கு விளக்கு வாள் நுதல் என்று போற்றப்பட்ட காலம் சங்ககாலம். பெண் என்ற சொல்லுக்கே கண்ணால் காணும்பொழுது தோன்றும் சாந்தமான தோற்றத்தின் இயல்பே என்று உரை விரித்துள்ளனர். “மாதர்” என்ற சொல்லுக்கு அழகு, விருப்பு என்ற கருத்துக்களும் உண்டு. பெண்மைக்குரிய இயல்புகள் அடக்கம், பொறுமை, தியாகம், இரக்கம், அழகு, ஒப்புரவு, தொண்டு ஆகியவையாகும். இதனாலே வீட்டை வீடாகவும் நாட்டை நாடாகவும் ஆக்கி வைக்கும் பெருமை பெண்ணினத்தின் கடமையாக அமைகிறது.

எல்லாவற்றிலும் மேலாகத் தொண்டு என்ற பணி பெண்ணினத்தை உயர்த்தி வைக்கும் பணியாகும். அந்தப் பணியில் ஈடுபடுவதற்குத் தியாகசிந்தை வேண்டும். பொன்முடியார் என்ற சங்ககாலப் புலவர் ஒரு தாயின் கூற்றாக,

“ஈன்று புறந்தருதல் என்றலைக் கடனே”

என்று தொடங்கி ஒரு நற்பிரசையை உருவாக்கி விடுவதில் தாயின் கடமையை முதலிலே வைத்துப் பாடியுள்ளார். தலைக்கடன் என்று குறிப்பிடப்படுவது முதன்மையான கடமையைக் குறிப்பிடுவதாகும். தாயின் மடியிலேயே பிள்ளையின் எதிர்காலம் கால் கொள்கிறது. தாய்க்குரிய இயல்பான பண்புகளினால் அவள் பெற்ற பிள்ளையும்

நற்பண்புகளைப் பயின்று கொள்ளுகின்றது. இந்த உண்மையை உலகப் புகழ்பெற்ற உத்தமர்களை உருவாக்கிய தாய்மார்களின் வரலாறுகளிலிருந்து நாம் காணலாம். சுவாமி விவேகானந்தரை உத்தமனாகவும், ஒழுக்க சீலனாகவும் உலகுக்குத் தந்த பெருமை அவருடைய அன்னை யாருக்கே உண்டு. பட்டப் படிப்புக்காக மேற்கு நாட்டுக்குச் செல்ல இருந்த மகாத்மா காந்தி அடிகளை மூன்று சத்தியங்களைக் கேட்டு முழுமனிதராக்கிய சிறப்பு அவருடைய அன்னைக்கு உண்டு. இப்படியாகத் தாயின் மகத்தான கடமைகளால் நன்மக்கள் பலர் நாட்டை அலங்கரித்தனர்.

“ மனையறத்தின் வேரனைஞர் ” என்று சேக்கிழார் பெருமான் பெண்களைப் போற்றுகின்றார். ஒரு மரத்தின் வேரிலே கெடுதி ஏற்பட்டுவிட்டால் வேர் காய்ந்து மரமே சாய்ந்திவிடும். அதே போன்று ஒரு பெண்மணியின் வாழ்வு இயற்கைக்கு மாறாக அமையுமானால் அக்குடும்பமே கெட்டு நாட்டுக்கும் பெரிய அழிவு ஏற்படும். வேரானது மண்ணுக்குள்ளே மறைந்திருந்து மரத்தையே முழுமையாகத் தாங்குகிறது. அதே போன்று உத்தமமான பெண்குலம் இல்லறம் என்ற சமையைத் தாங்கி மாண்பு மிக்க செயல்களைச் செய்யவல்லது. அடிநிலையாகவும், அடித்தளமாகவும் இருப்பவர்களும் இவர்கள். ஒழுக்க நிலையிலும் கூட ஒரு ஆடவன் கெட்டால் குடும்பம் கெட்டுப் போகாது. ஆனால் ஒரு பெண்மணி கெட்டால் குடும்பமே அழிந்துவிடும்.

குடும்பத் தலைவனுடைய தகுதிக்கும், பெருமைக்கும் காரணமாக அமைபவர்கள் பெண்கள். கொண்ட கணவனின் வருவாய்க்கு ஏற்பக் குடும்பம் நடாத்த வேண்டியவர்கள் பெண்கள். கணவனை உயிராகப் பேணி மதிக்க வேண்டியவர்கள் பெண்கள். பிறந்த வீடு எவ்வளவு செல்வச் சிறப்பானதாக இருந்தாலும் புகுந்த வீட்டின் நிலைமைக்கேற்பத் தம்மை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டிய கடமை பெண்ணுக்கு உண்டு. ஆனால் கணவரிடம் குற்றங்காணுமிடத்து உலகப் பழிச் சொல்லுக்கு ஆளாக்காது தகுந்த புத்திமதி கூறித் தடுத்து நிறுத்தியவர்களும் பெண்களே.

தெள்ளாறு என்ற இடத்தில் ஒரு ஊராட்சி மன்றம். அந்த மன்றத் தலைவி பெருங்கருணை என்ற பெயரைக் கொண்ட ஒரு பெண்மணி. அவளுடைய கணவன் மது போதையிற் பல தவறுகளைச் செய்து வந்தான். பெண்கள் நீராடச் செல்லும் இடங்களிற் சென்று தகாத வார்த்தைகளைச் சொல்லி ஏளனம் செய்வது அவனுடைய வழக்கம். இந்த முறைப்பாடு ஊராட்சி மன்றத்துக்கு கொண்டுவரப்பட்டது. இவனுடைய மனைவிதான் தலைமை தாங்கி நீதி வழங்கினாள். உயர்ந்த தண்டனை கொடுக்கப்பட்டது.

அதிகாலையிலே தொடர்ந்து நாற்பத்தெட்டு நாள் களுக்கு அங்குள்ள கோயில்களுக்குச் சென்று சரியைத் தொண்டு செய்து விளக்கேற்றி வரவேண்டும் என்பது அந்தத் தீர்ப்பாகும். தலைமை தாங்கிய அம்மையாரே மறு நாட் தொடக்கம் இந்த கடமைகளைச் செய்து வந்தாள். இதைக் கண்ட பெண்களுக்கு பெரிய அதிசயம். கணவனின் தண்டனையை மனைவி ஏற்றுக் கடமை புரிகிறாளே என்று பெருங்கருணையிடம் உசாவினர். அவள் கூறியவை பின் வருமாறு :

“ நீதிபதி என்ற முறையிற் குற்றத்திற்கேற்ப தண்டனை கொடுத்தேன். மனைவி என்ற முறையில் அவருடைய துன்பத்தில் பங்கேற்கிறேன்”. இதனாலே கணவனும் நாளடைவிலே திருந்தி விட்டான். ஊரவர்களும் அப்பெண்மணியின் மாண்பான செயலைப் பாராட்டினார்கள்.

இவ்வாறு இல்லறமாண்பினை ஓம்பிய பெண்ணினத்தைப் பாராட்டும்போது பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள் என்ற கேள்விதான் அனைவராலும் எழுப்பப்படுமன்றே.

வாமும் வழி—5

மனைமாட்சி

அத்திரி முனிவரின் மனைவி அனுகூயை அம்மையார். திருவும் தெளிவும் அமைந்த நற் குடும்பத்திற் பிறந்தவர், பெண்ணுக்குரிய நற்பண்புகள் நிறைந்தவர். இத்திருமகள் அத்திரி முனிவரின் தர்மபத்தினியானதும் தன் அலங்காரங்கள் அனைத்தையும் மூடை கட்டினார். தவக்கோலம் பூண்டார்; கணவனுக்கேற்ற மனைவியாக வாழ்ந்தார். வனத்திலே வானப்பிரஸ்த வாழ்வில் இவர் திளைத்த போது, சீதாபிராட்டியாருடன் இராம இலக்குவர் ஆசீர்வாதம் பெற வந்தனர். அழகும், இளமையும், ஒளிமுகமும் கொண்ட சீதாபிராட்டியை அனுகூயை கண்டதும் அவளின் அழகைக் காண விழைந்து தான் மூடை கட்டி வைத்திருந்த ஆடை அணிகளைப் பிராட்டியாருக்கு அணிந்து அக மகிழ்ந்தார். அந்த அணிகலன்களே பின்பு சீதாபிராட்டியாரைக் கண்டறிய உதவின. அனுகூசையின் நல்லுள்ளம் நல்லதையே செய்ததை இதனால் நாம் அறியலாம்.

கண்பார்வையற்ற திருதராஷ்டிரனுக்கு காந்தாரியை மண முடித்தனர். கணவனைப் போலத் தானும் கண்பார்வையற்ற பெண்மணியாக இருத்தல் வேண்டித் தன் கண்களைக் கறுப்புத் துணியாற் கட்டி மறைத்துக் கொண்டாள் காந்தாரி. மேலும் இராமபிரான் மரவுரிதரித்து தவக்கோலம் பூண்டு வனத்திற்குப் புறப்பட்ட போது இராமன் இருக்குமிடமே அயோத்தியென்றெண்ணிச் சீதாபிராட்டியும் தவக்கோலம் பூண்டார். காட்டுக்குச் சென்றார் என்பது இராமாயண வரலாறு. வேதங்கள் மறையலாம்; இதிகாசங்கள் விடைபெறலாம்; ஆனால் சீதை, சாவித்திரி ஆகியோரின் சரித்திரம் என்றும் எம்மவர் உள்ளத்தில் நின்று நிலவக்கூடியவை.

கணவனைக் கண்ணாகக் கொண்டு வாழ்பவளே உயர்ந்த மனைவி. கணவன் எத்திறத்தனோ அத்திறத்திலே தன்னையும் ஆக்கிக் கொள்ளும் பெண்மணியே குடும்ப நலம் பேணும் பெண்ணாவள். “ஆசை வளருமுள்ளம் பெண்; அறிவு வளருமுள்ளம் ஆண்” இது பண்டையோர் கருத்து. போதும் என்ற மனமே பூங்காவனம்! ஆதலின் தன் குடும்பத்துக்கு குளிர் நிழலைத் தருபவளே உத்தம மனைவியாகிறாள். கணவன் வழிக்கு எதிர் நீச்சலிடாது பருந்தும் நிழலும் போற் பிரியாது வாழ்தலே நல்ல வாழ்வு. கணவன் வழி மனைவி தன்னை ஆக்கிக் கொள்ளல் தமிழர் அறம். ‘ஈசன் எத்திறம் ஈசுவரியும் அத்திறம்’ என்ற சித்தாந்தப்பொருள் வாழ்வாங்கு வாழும் இந்த இல்லறத்தினின்றே தோன்றியது. அனுசூயை, சாவித்திரி, சீதை, காந்தாரி முதலிய பெண்கள் இதற்குச் சான்றாக உள்ளனர்.

பழமை இருந்தநிலை பண்பானது. புதுமைக்கும் சோபை தருவது பழமை தான். அநுபவத்தால் விளைந்த கோதில்லா மாணிக்கம் பழமை. இந்தப் பழமையிலே விளைந்த பெண்மணிகளே புராண இதிகாச இலக்கியப் பெண்மணிகள். புராண இதிகாசங்கள் எதிர்மறைப் பெண்களைப் படைத்து உயர்நிலைப் பெண்மணிகளின் மேலாந்தரத்தை உள்ளத்திற் பதியுமாறு உணர்த்துவன. சுவைத்தலுக்காக இந்நூல்கள் ஆக்கப்படவில்லை. மக்கட்பண்பு மேலும் மேலும் வளர்ந்தோங்குவதற்காகவே இலக்கியங்கள் எழுகின்றன. இலக்கியம் என்பது இலட்சியத்தையடையும்படி நெறிப்படுத்துவது என்பதை நாம் உணரவேண்டும். இலட்சியமில்லாதவன் வாழ்வு வானத்தில் எய்த பாணம் போல் வீணாகும்.

நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் ஒவ்வொரு குடும்பமும் முழுமையான வாழ்வை மேற்கொண்டது. ஏவலாளரின்றிக் குடும்ப உறுப்பினர் அனைவரும் ஒன்றாக ஒன்றியிருந்து உழைத்தனர். அதனாற் சிக்கன வாழ்வும் சிறந்த வாழ்க்கை அனுபவமும், பொறுப்புணர்ச்சியும் வளர்ந்தன. குடும்பமும் பெருக்கமின்றிச் சுருங்கியிருந்தது. புதல்வர்களை நற் பாங்கில் வளர்க்கச் சிறிய குடும்பமே ஏற்றது. வருவாய் சுருங்கினாலும்

வளமான வாழ்வு அமைய இது உதவும். குழந்தை பிறந்து ஐந்து வயது வரை தாயை ஒட்டியே வளருகின்றது. தாயாரின் நற்குண நற்செயல்கள் குழந்தையின் உள்ளத்தில் பதிகின்றன.

நல்லாள் என்றொரு பொருள் பொதிந்த சொல் பெண்ணைக் குறித்து இலக்கியங்களில் வருகின்றது. நல்லார் என்றுங் கூறுவர். நல்ல செயல்களைச் செய்பவர் என்பது பொருள். பணியாளரின் ஒரு தாயானவள் தன் குடும்ப நிர்வாகத்தை ஆற்றும் பொழுது அறிவும், அன்பும், பண்பும் வளருகின்றன. சிக்கனம் சிறப்பைத் தருகிறது. ஒழுக்கம் விழுப்பமுறுகிறது. பெரியோர்களின் வாழ்வில் இதனைக் காண்கின்றோம். காந்தியடிகள் வாழ்வில் கஸ்தூரிபாய் எல்லாக் காரியங்களையும் தானே செய்தார். காந்தியடிகளும் தன் காரியங்களைத் தானே செய்தார். இதனால் அவர்கள் வாழ்வு பண்பிலே வளர்ந்தது. பாரத நாட்டின் பண்பாட்டினையே மேலும் வளர்த்தது.

பெண்களுக்கு உடலழகும் தேவை தான். அந்த அழகு தெய்வ மணத்தில் மலர்ந்தால் எல்லா உயிரும் கைகூப்பித் தொழும். புறத்தழகோடு அகத்தழகும் பிரகாசிக்க வேண்டும். பெண்களுக்கு அகத்தழகு நாணம். நாணம் என்பது கூகும் ஓர் உணர்ச்சி. ஆண்களோடு நெருங்காத ஓர் ஒதுங்குகின்ற இயற்கைப் பண்பு அஃது. உள்ளத்தில் உள்ளது. மனித வளர்ச்சியில் படிப்படியாய் மெருகேறிய நல்ல பண்பு நாணம். கால மாறுபாட்டால் இப்பண்பு குறைந்திருப்பது போலக் காணப்படினும் இல்லறவாழ்விற்கு அருந்துணையாய் நிற்பது இந்தத் திருநுதலார் நாணமே. மங்கையர்க்கு நாணம் விலைமதிப்பில்லா நாணயம்.

அடங்கி வாழும் உயரிய நற்குணம் நங்கையர்க்கோர் ஆபரணம். இவ்வாழ்வில் அயலறியாச் செயற்பாடு பெண்களிடம் மிளிர்ல் வேண்டும். ஆண்களின் கவர்ச்சியை இச்செயற்பாடு மிகக் கவரும். ஆசைகளின் அளவு ஓர் எல்லையில் அமைந்தால் வாழ்க்கையளவில் அமைந்தால் நல்ல தோர் குடும்பம் உருவாகும். பேராசை பெருங் குழப்பத்தை உண்டாக்கும்.

ஒரு வீட்டுப் பாட்டியிடம் ஓர் இளம்குடும்பப் பெண் சென்று 'பாட்டி என் கணவர் என்னைத் துன்புறுத்துகிறார் என்ன செய்வேன்' என்று முறையிட்டாள். 'எப்பொழுது' என்று பாட்டி வினவ 'உண்ணும் பொழுது' என்றுள் அந்த இளம் பெண். 'பயப்படாதே அவரைத் திருத்த மருந்துண்டு. நான் தரும் மருந்தை வாயினுள் விழுங்காமல் வைத்திரு. உன் கணவன் உன் வழியில் அன்போடிருப்பார்' என்று அம்மருந்தைக் கொடுத்தார். அவ்வாறே அப் பெண் அமைந்த போது கலவரம் எதுவும் நிகழவில்லை. மகிழ்ந்த நங்கை பாட்டியிடம் சென்று மகிழ்வைத் தெரிவித்த போது பெண்ணே நான் தந்தது மருந்தல்ல தண்ணீர். அது வாயுள் இருக்கும் போது உன் வாய் பேசாமை என்ற மௌனமே மருந்தாயிற்று. கணவன் உண்ணும் போது அமர்ந்து நின்றல் அரிவையர்க்கு அழகு. ஆடவர்க்கு கவர்ச்சி என்ற உண்மையை அநுபவத்தில் அநுபவி என்று விளக்கிக் கூறினார்.

பெண்கள் உணவளிக்கும் போது தான் ஆசைகளை வெளியிடுவர். களைத்து விழுந்து வரும் கணவர் அதனால் சீறிக் குதிப்பார். வீடு ஒரே களேபரம். நல்ல பெண்மணி இதற்கு மாறானவள். அறுசுவை உண்டி அமர்ந்து நின்று ஊட்டுவாள். கணவன் இனிதென உண்டலில் அகம் மிக மகிழ்வாள். இதே பாங்கில் புத்திரச் செல்வங்களும் வளரும். உணவு ஊட்டலில் நல்ல பெண் தெய்வமாகின்றாள். நல்ல குடும்பம் அமைவதற்கு நல்லாள் என்ற இல்லாள் இயல்பு நெறி ஆகின்றாள்.

வாழும் வழி — 6

ஈதல் இசைபட வாழ்தல்

மனிதன் பல வழிகளில் இன்பங்களை அனுபவிக்க முனைகிறான். அடையும் இன்பங்களாலே திருப்தியான உளப் பாங்கை அவன் அடைகிறானா? என்பது ஒரு கேள்வி. இன்பம் போலக் காட்டித் துன்பத்திற்கு இழுத்துச் செல்லும் நிகழ்ச்சிகள் பல. ஆனால் ஈத்துவக்கும் இன்பம் உண்மையிலேயே மனநிறைவைக் கொடுப்பது என்பதை வள்ளுவர் முதல் அனைத்துச் சான்றோர்களும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர். இரப்பார்க்கு ஒன்று ஈவதே இன்பம் என்ற கருத்தைப் பெரியவர்கள் மேற் கொண்டார்கள். சங்ககால இலக்கியங்களில் கொடையின் பெருமைக்கு முக்கிய இடம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. வள்ளல்களும் மன்னர்களும் கொடுத்துக் கொடுத்து மகிழ்ந்தனர். அரிதாகக் கிடைத்த நெல்லிக்கனியை ஒளவைக்குக் கொடுத்து மகிழ்ந்தான் அதியமான். மயிலுக்குப் போர்வையீர்த்து நிறைவு கண்டவன் பேகன். கொடையின் பெருமைக்கு கர்ணனுடைய வரலாறு பெரிய எடுத்துக் காட்டாகும். தான் ஈட்டிய புண்ணியத்தையே கையளிக்க வந்தவன் கர்ணன். இரந்து வந்தவர்களுக்கு இல்லையென்னுது தன்பறம்பு நாட்டையே பரிசாகக் கொடுத்தவன் பாரி. தமிழிலே இராமாயணம் என்ற காவியம் எழுவதற்கு அறக்கொடை வழங்கியவர் சடையப்ப வள்ளல். புகழேந்திப் புலவருக்கு ஆதரவளித்தவர் சந்திரன் சுவர்க்கி. பரிசில் பெற்ற ஒரு வறியோன் தன் மனைவியிடம் பின்வருமாறு கட்டளையிடுகிறான். “யாராவது எமது இல்லத்திற்கு ஏதாவது ஒன்றை இரந்து வருவாராகில், என்னுடன் ஆலோசிக்க வேண்டுமென்று கூறி அவர்களைத் திருப்பி அனுப்பி விடாதே; வந்தவர்கள் யாரென்று ஆராய்ச்சி பண்ணாதே; இன்னொருக்குத் தான் கொடுப்பேன் என்று வரையறுத்துப் பேசி விடாதே; அவர்

கள் துன்பத்தைத் துடைத்து உடனடியாக ஏதாவது கொடுத்து அனுப்புவது உனது கடமையாகும்". இந்த அற்புதமான கருத்தைத் தாங்கி வரும் பாடலொன்று சங்க இலக்கியத்தில் உண்டு. எனவே, தான் பெற்ற இன்பத்தை மற்றவர்களுக்கும் பகிர்ந்து கொள்ளுதல் வேண்டுமென்ற பெருங்குணம் இதனால் புலப்படுகிறது.

ஆதி சங்கராசாரியார் இளவயதில் சந்நியாசம் ஏற்ற தும் முதன் முதலாக ஒரு வீட்டின் வாசலிற் கையிலே பிச்சா பாத்திரத்தைத் தாங்கியவராய் நின்றார். வீட்டுக்கார அம்மாள் அந்த இளம் சந்நியாசியை வந்து பார்த்தாள்; கொடுப்பதற்கு ஒன்றுமில்லையே என்று ஏங்கினாள். வறுமையின் பிடியிலே தவித்துக் கொண்டிருக்கும் அந்த இல்லத்தில் ஒரு அரிசிமணி கூட இல்லை. என்றாலும் ஏதோ எடுப்பது போன்று வீட்டினுள்ளே நுழைந்து பாதி அழுகிய நிலையில் இருந்த நெல்லிக்கனியைக் கண்டெடுத்துக் கொண்டு வந்து பிச்சா பாத்திரத்தில் அதனை இட்டு வணங்கி நின்றாள் அந்த அம்மாள். இந்த நிலையை உணர்ந்த சுவாமிகள் உடனே இலட்சுமி தோத்திரம் பாடினார். வீடு பொன்னாலே நிறைந்தது. அவர் பாடியருளிய தோத்திரமே "கனக தாரா" என்ற பெயருடைய சுவோகங்களாகும். கொடுக்க எதுவுமில்லாவிட்டாலும் கொடுக்க வேண்டுமென்று உள்ளத்தில் எழுந்த எண்ணத்திற்குத் தான் இத்தனை பரிசு. கொடுத்து மகிழ்வதில் மனிதனுக்குச் சுவர்க்க அனுபவம் கிடைக்கிறது. இந்திரனுடைய தேவாயிர்தம் தான் கிடைத்தாலும் தனியே அவற்றை உண்டு அனுபவிக்காது பலருக்குப் பங்கிட்டுத் தானும் உண்டு மகிழ்வதையே பெரியோர்கள் விரும்பினர். தனித்து உண்ணல் தமிழர் பண்பல்ல; இவ்வுலகம் நிலைபெறுவதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. என்றாலும் பகிர்ந்துண்ணும் பண்பாளர் வாழ்வையே முதலில் வைத்துப் பாடினான் இளம்பெருவழுதி.

ஈத்துவத்தல் இனியதொரு அறம். உலகமே ஒரு பாற் கடல் போன்றது. முறையாக வாழ்வதற்கு அது அமுதத்தை நல்கும். முறைகேடாக வாழத்தலைப்படி அது நஞ்சைத் தான் வெளிப்படுத்தும். அறிவையும் அனுபவத்தையும் கொண்டு பாற்கடலை நாம் பயன்படுத்த வேண்டும். இக்கடலில் நாம் பெறும் பேரின்பம் ஈத்துவப்பதால் ஏற்படுவதாகும். தேசப்பற்று, மொழிப்பற்று, நட்பு, குலப்பற்று, சமயப்பற்று ஆகியவைகளால் மனச்சான்று பேணப்படுகிறது. மனச்சான்றே மனிதரின் உயரிய சொத்து. இதை அழித்தால் சத்தியமே அழிந்து விடும். வீட்டுக்கு வரும் அதிதியின் குரல் எமது அந்தராத்மாவின்குரல் தான் என்பதை மறக்க முடியாது. நாம் தேடியவை சில சந்தர்ப்பங்களில் எமக்குப் பயன்படாமல் போய் விடும். வெய்யில் காலத்தில் நமது உடம்பே எமக்கு நிழலைத்தராது. வேறு எங்கோ இருந்து தான் நிழலைப் பெறுகிறோம். இறையருள் என்ற நிழல் எமது வாழ்விற்குப் பயன்பட வேண்டுமானால் ஈகை என்ற புண்ணியத்தை நாம் ஓடித் தேடி ஆற்ற வேண்டும்.

“வையிற் கதிர்வேலோனை
வாழ்த்தி வறிஞர்க்கென்றும்
நொய்யிற் பிளவளவேனும்
பகிர்மின்கள் உங்கட் கிங்ஙன்
வெய்யிற் கொதுங்க உதவா
உடம்பின் வெறு நிழல்போல்
கையிற் பொருளும் உதவாது
காணுங் கடை வழிக்கே.

அருணகிரிநாத சுவாமிகளின் அலங்காரப் பாடலிதுவாகும்.

ஈகை என்ற சொல்லிலே தான் வழங்குகின்ற கையும் கொடு என்ற ஏவலும் இணைந்திருக்கிறது. ஒரேநாளில் தரும் என்பவனும் கருமி என்பவனும் இறந்தனர். இருவரும்

நிறைந்த செல்வந்தர்கள். இதனைக் கேள்வியுற்ற மக்கள் கண்ணீர் விட்டுப் புலம்பினர். ஈந்து, உவந்து, மகிழ்ந்து நன்மரணம் எய்திவிட்டானே என்று தருமிக்காக கண்ணீர் விட்டனர் ஒரு பகுதியினர். பாவம் கொடுக்கத் தெரியாமல் தேடி வைத்துவிட்டு மறைந்துவிட்டானே என்று கருமிக்காக கண்ணீர் விட்டனர் மற்றொரு பகுதியினர். இந்தச் சிறிய சம்பவம் பல உண்மைகளை நமக்குக் காட்டுகிறது. மனிதனாகப் பிறந்தவன் வறியவர்க்கு ஒன்று ஈவதனால் தானும் மகிழ்கிறான். சமுதாயத்தையும் மகிழ வைக்கிறான். சிந்தனையுள்ள மனிதர் ஒவ்வொருவரும் இதனை மறக்கக் கூடாது.

தானமும் தவமும் சிறக்குமானால் வானவர் நாடு வழி திறக்கும் என்றார் ஓளவையார். எனவே வாழும் உயிர்க்கு ஊதியம், ஈதலே ஆகும். மனிதனுக்கு மரணத்தைக் காட்டிலும் துன்பம் தருவது வேறில்லை. ஆனால் ஈத்துவக்கும் இன்பம் பெற்றவர்களுக்கு அது தித்திக்கும் நிகழ்ச்சியாக நிறைவைக் கொடுக்கும். எனவே வாழும் வழிகளைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால் ஈகையின் பெருமையை அறிந்து கொள்ள வேண்டுமன்றோ!

வாழும் வழி — 7

“தருமம் என்று ஒரு பொருளுளது”

“தர்மம் தலை காக்கும்” என்பது அனைவரது உள்ளத்திலும் ஒலிக்க வேண்டிய முதுமொழி. உலகில் தோன்றிய ஒவ்வொரு பொருளும் அதனதன் தர்மத்திலே தான் தங்கியுள்ளது. தர்மம் அழிந்தால் அனைத்தும் அழியும். எனவே அழியாத தர்மத்தினால் அனைத்தையும் காப்பாற்ற வேண்டும். அன்பும் கருணையும் தர்மத்திலிருந்து பிறக்கிறது. இறைவனுடைய வெளிப்பாடும் கருணைதான். உலகப் படைப்புகள் அத்தனையும் இறைவனின் குழந்தைகளே. பெண்ணில் நல்லாளொடும் பெருந்தகை இருப்பதனால் மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழலாம் என்று ஞானக்குழந்தை அருளுகின்றது. தர்மமே நல்ல வண்ணம் வாழ்வதற்கு தர்மமே உயிர்நிலையாகும். ஞானதர்மம், தானதர்மம் என்றெல்லாம் தர்மம் விரிவடைகிறது. இதனாலே உலகம் உய்வடைகிறது. “தருமத்தின் வழிச் செல்கை கடனென்று தன் மைந்தன் மருமந்தன் தேராழி உற ஊர்ந்தான் மனுவேந்தன்” என்று குறிப்பிடும் மனுச் சோழனுடைய வரலாறு தர்மத்தின் உச்ச நிலையாகும். இதனால் அவனுடைய ஆட்சிக்கு இறைவனுடைய ஆசி முழுமையாகக் கிடைக்கிறது.

உலகிலே பெருங்கோடீஸ்வரராகிய ஒருவர் சிக்காக்கோ நகரில் சுவாமி விவேகானந்தரைச் சந்தித்தார். அவருக்கு சுவாமிகள் முதலில் கூறிய அருளுரை “தருமம் செய்” என்பது. கோடீஸ்வரர் திரும்பி விட்டார். மீண்டும் இரண்டு வாரங் கழித்து வந்து தரிசித்தார். அப்பொழுதும் திரும்பிப் பாராமலேயே “செயற்படுத்து” என்று திருவாய் மலர்ந்

தார். கோடீஸ்வரர் தெளிவடைந்தார். அங்கிருந்து புறப் பட்டு தர்ம காரியங்கள் பலவற்றுக்கு நிதி கொடுத்து இன்றும் “புகழ் பெற்ற பொன்மலை” என்ற பெருமைக்கு ஆளாகி நினைவு கூரப்படுகிறார். அவர் ஒரு கோடீஸ்வரர் என்ற நாமத்தோடு மாத்திரம் வாழ்ந்திருந்தால் அவர் மறைவோடு, நாமமும் மறைந்திருக்கும். ஆனால் தர்ம ஸ்தாபனங்களை வளர்த்த காரணத்தால் அவர் மறைந்தாலும் நாமம் நின்று நிலவுகின்றது. ஞானிகளின் வாக்கு காரிய சித்தியைத் தருவது.

பிறர் துன்பங்களைத் தன்னிற் காண்பது விசேட தர்மமாகும். திருநின்ற ஊரில் காளத்தி முதலியார் என்பவர் சிறந்த தர்மவானாக வாழ்ந்தார். இரப்போர்க்கு இல்லை யென்னுது வாரி வாரி வழங்கும் கொடையாளி அவர். இதனால் அந்தணர் மன்னவன் காஞ்சிப் பல்லவன் பொருமையடைந்தான். அவருடைய தர்மத்துக்கான சொத்துக்களைப் பறிமுதல் செய்தான். கொடுக்க வழியில்லையே என்ற கவலை யுடன் முதலியார் மனைவியையும் அழைத்துக் கொண்டு சென்று ஒரு சத்திரத்தில் தங்கியிருந்தார். வறுமையால் வாடிய ஒரு புலவர் அந்தச் சத்திரத்திலிருந்து மறுநாள் முதலியாரிடம் செல்வதாக நினைத்து மனதுக்கு ஆறுதல் கூறி ஒரு பாட்டுப் பாடினார். இருவரும் ஒருவரையொருவர் முன்பின் அறியாதவர்கள். புலவர் வறுமையை விளித்துப் பாடுகிறார். முதலியார் காதில் விழுகிறது.

“நீளத் திரிந்துழன்றாய் நீங்கா நிழல் போலே
நானைக் கிருப்பையோ நல்குரவே—காளத்தி
நின்றவூர் சென்றக்கால் நீ எங்கே நானெங்கே
இன்றைக்குச் சற்றேயிரு.”

இப் பாடலைக் கேட்டவுடன் முதலியாருக்குக் கவலையேற்பட்டு புலவர் தன்னைக் காணுது ஏமாறப் போகிறாரே

என நினைத்து அன்றிரவே நின்றவூர் சென்றார். புலவர் அங்கு மறுநாட் காலே சென்றடைந்து முதலியாரை வணங்கி நின்ற போது புலவரை வரவேற்ற முதலியார் கொடுப்பதற்கு எதுவுமில்லையே என்ற ஏக்கத்தால் உயிரை விட நினைத்து நாகம் உறையும் புற்றில் கை வைத்தார். சீறிவந்த நாகம் அவர் கையில் நஞ்சைக் கக்காது நாகரத்தினத்தைக் கக்கியது. கொடுத்துச் சிவந்த கையல்லவா? நாகம் எப்படி நஞ்சைக் கொட்டும்? முதலியார் மகிழ்ந்து நின்றார். புலவரின் வறுமைக்கு நிவாரணமாக நாகரத்தினத்தை வழங்கி உள்ளங் குளிர்ந்தார். கொடுத்துக் கெட்டவர் என்று எவருமிருக்க முடியாதன்றே!

மௌனமும் ஒரு தர்மமாகும் இதனால் மனம் வாக்குகாயம் மூன்றும் புனிதமடைகின்றது. திருவண்ணாமலையில் ரமண மகரிஷி மௌன தவம் அனுப்டித்து மக்களைப் புனிதப்படுத்தினார். காந்தியடிகள் நாள்தோறும் சில மணி நேரம் மௌன தவம் செய்து மனதைத் தூய்மைப்படுத்தினார். முடியுமானால் தினந்தோறும் ஒரு மணி நேரமாவது மௌனத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். உணவருந்தும் போது மௌனம் இன்றியமையாதது என்பது சுவாமி சிவானந்தர் போதனை. நாமனுபவிக்கும் அனைத்தையும் ஈஸ்வர அர்ப்பணமாக்குவதற்கு மௌன தவமே வாய்ப்பானது. புலனடக்கத்துக்கு மௌனம் முதற்படி. சிந்தனைத் தெளிவுக்கு மௌனம் முதற்படி மௌன நேரங்களில் தனித்திருக்கப் பழக வேண்டும். இதனால் உள்ளம் வலுவடைந்து உறுதி கிடைக்க ஏதுவாகிறது. பொதுவாகப் பேச்சைக் குறைப்பதும் செயலைப் பெருக்குவதும் மனிதனை உயர்த்தும் ஏணிப்படியாகும்.

காணன் தான் செய்த புண்ணியம் அனைத்தையும் கிருஷ்ணார்ப்பணம் செய்ததும் சுவர்க்கம் அடைந்தான். அங்கு அவனுக்கு பசியேற்பட்டது. ஆனால் சுவர்க்கம் செல்பவர்

களுக்கு பசியேற்படாது என்ற நூலுரையை தேவ தூதுவர்களிடம் அறிவித்தான். “ தர்மத்தை ஏற்போரின் பக்கத்திலிருந்து கொடுக்காதபடியால் தான் இங்கு பசியேற்பட்டது” என்று தேவ தூதுவர்கள் கூறினர். என்றாலும் சுட்டுவிரலை வாயினுள் வைத்துச் சுவைக்கும்படி கர்ணனுக்குக் கூறினர். அப்படியே செய்த பொழுது பசி நீங்கியது. காரணத்தை வினாவியபோது “ துரியோதனன் சபைக்கு கிருஷ்ண பரமாத்மா தூது சென்ற காலே விதுரன் வீட்டைச் சுட்டிக் காட்டி உங்களுக்கு உணவு அங்கேதான். என்று கூறிய மகிமையால் சுட்டு விரலை பசி தீர்க்கும் சக்தியைப் பெற்றமையை உணர்த்தி நின்றனர் தேவதூதர்கள். எனவே தர்மம் செய்ய முடியாத போதும் அதற்குரிய இடத்தைச் சுட்டிக்காட்டல் உயர்ந்த தர்மம் என்பதை இதனால் அறிய முடிகிறது. தர்மம் என்றொரு பொருளின் ஒரு பகுதியை மாத்திரம் இங்கு கண்டோம்.

வாழும் வழி — 8

நெஞ்சில் உறுதி வேண்டும்

நமது உடம்பு வீரம் விளையும் ஒரு விளைநிலம். இந் நிலத்துக்கு உரமூட்டுவது நெஞ்சத்தின் திண்மையாகும். அறிவிலே தெளிவும் நெஞ்சிலே உறுதியும் அமைய வேண்டும் என்று ஆண்டவனிடம் வரங் கேட்டவர் பெரியோர்கள். உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர் வளர்த்தேனே என்பது திருமந்திரம். நமக்குள்ளே பேராற்றல் உறங்கிக் கிடக்கிறது. உயிர் வாழ்வதற்கு இறைவன் நமக்குத் தந்த மூலதனம் உடம்புதான் : இம் மூலதனத்தை உயிரினும் மேலாக மதித்துப் பேண வேண்டும். உடம்பே மேலான வாழ்வுக்கு அடியுரம். குறும்புகள் அகலவும் அறிவு வளரவும் ஆற்றல் வெளிப்படவும் உடம்பே காரணம், உள்ளத்தில் உறுதியும் மூளையில் விவேகமும் இணைந்திருக்கும் உடம்பைப் பெற்றோர் பாக்கியசாலிகளாவர். அடிக்கிற காற்றுக்கெல்லாம் திரும்பும் மனம் வாழ்க்கையில் எதனையும் சாதிக்காது. அமைதியான காலத்தில் பணிசெய்வதிலும் பார்க்க ஆபத்தான காலத்தில் பணிசெய்ய முன் வருவதே வரவேற்கத்தக்கது. காய்ந்த சருகுகள் காற்றுக் கசைந்து சத்தமிட்ட போது போர்ப்பறை கேட்கிறது என்று நினைத்து, தன் தோளைத் தட்டி போருக்கு ஆயத்தமானான் ஒரு சங்ககால இளைஞன். இதற்கெல்லாம் வேண்டியது மனஉறுதி.

“ எண்ணிய எண்ணியாங் கெய்துவர் எண்ணியர்
திண்ணியர் ஆகப் பெறின் ”

என்பது பொய்யாமொழி. தன் தந்தை எங்கே என்று வினவிய தன் மகனுக்கு “ காலம் வரும் நான் சொல்லுகிறேன் நான் தந்த பணியை விடாது செய்வாயாக ” எனத் தாயார் கூறினார். இவரது வீட்டு ஓரத்தில் பலர்

சேர்ந்து அசைக்க முடியாத ஒரு பாருங்கல் இருந்தது. அதனை அசைக்கும் வலிமையைப் பெறும்படி தாயார் கட்டளையிட்டிருந்தார். மைந்தனும் ஐந்து வயதில் இருந்தே தினமும் தவறாமல் அதனை அசைக்கும் பிரயத்தனம் செய்து கொண்டு வந்தான். நரம்புகளின் முறுக்கேறியது. என்புகள் வச்சிரமாக மாறின. தசை நார்கள் திரண்டு உருண்டு இருப்பின் வலிமையைப் பெற்றன. பதினாரும் வயதில் அக்கல்லையே புரட்டி விட்டான். உடற்செயிரியமும் மனோபெலனும் இவ்வரிய செயல் நிகழ்வதற்குக் காரணமாக அமைந்தன. பெருமகிழ்வுற்ற தாயார் மகனை நோக்கி மகனே நீ என் உதரத்தில் இருக்கும் போது உன் தந்தையார் டில்லிப் பாதுஷாவின் அடங்காக் குதிரையை அடக்கச் செய்து தோல்வியுற்றுச் சிறையில் இருக்கிறார். குதிரை ஏற்றத்திலும் தன்னிகரின்றி விளங்கும் நீ உன் தந்தையை மீட்கும் திறனைப் பெற்று விட்டாய். உடனே சென்று உன் வீரத்திறனால் தந்தையை மீட்டு வருவாயாக எனக் கட்டளையிட மைந்தனும் விழிப்புணர்ச்சியுடன் டில்லி சென்று அடங்காக் குதிரையையும் அடக்கி விலைமதிப்பில்லாப் பரிசில் களுடன் தந்தையை அழைத்து வந்தான். அவனின் வீரமும் தீரமும் உழைப்பும் மகத்தான வெற்றியைத் தந்தன.

உறங்கிக் கிடந்த அனுமானின் பேராற்றல் வானர வீரர்கள் சூழ்ந்து நின்று போற்றித் துதித்த போது வீறிட்டெழுந்தது. கூனிக் குறுகி இருந்த அனுமான் நிமிர்ந்தான். அகிலமே நிலை கலங்கியது. செய்ய வேண்டிய காரியத்தில் விழிப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டது. இராமகாரியமும் இனிது நிறைவேறியது. இது இராமாயணச் செய்தி. இந்தச் செய்தி காலத்துக்குக் காலம் நிகழ்ந்து கொண்டு தான் வருகிறது. கர்ம வீரர்களாக விளங்குவதற்கு பற்றற்ற உள்ளமும் ஒழுக்கமும் ஆசாரமும் கட்டுப்பாடும் மிக முக்கியமானவை. இவை அமைந்து விட்டால் உறுதி தானாகவே பிறக்கும். விருத்தாசரனிடம் தோற்று ஓடிய தேவர்கள் பிரம்மாவிடம் சென்று வெற்றிக்கு வழி என்ன என்று கேட்டார்கள். பிரம்மா கூறினார் " தவத்திலும் ஜெபத்திலும் உள்

வலிமையை மிகுதியாக ஏற்படுத்திக் கொண்ட ஒரு முனி வரது எலும்பினால் ஆன வச்சிராயுதமே அதிக ஆற்றல் கொண்டது. நீங்கள் அதனைப் பெற்றால் அதுவே கால வெற்றியையும் தரும் ஆயுதமாக அமையும்” என்று கூறினார். தவத்திற் சிறந்த அந்த முனிவரைத் தேடி எல்லா இடமும் அலைந்தார்கள். ஆனால் இவர்கள் படும்பாட்டைத் தசீசி முனிவர் ஞான திருஷ்டியால் கண்டார். அவர்களை அழைத்தார். தனது எலும்பை எடுத்துக் கொள்ளும்படி உடம்பை உலுத்தி விட்டார். எலும்பால் வச்சிராயுதம் உருவாகியது. விருத்தாசுரன் அழிக்கப்பட்டான். தேவர்கள் வெற்றியைக் கொண்டாடக் கூடினர். அப்பொழுது தேவகுரு பிருகஸ்பதி அவர்களை நோக்கி உங்கள் வெற்றி நிரந்தரமாக வேண்டுமானால் மனதில் உறுதி வேண்டும் அந்தச் சக்திக்கு ஆத்ம பலம் தான் தேவை. தியாகத்தாலும் தவத்தாலும் அந்தப் பலத்தை ஈட்டிக் கொள்ள வேண்டும். இது ஒன்றே நிரந்தரமாகப் பகைவரைத் தோற்கடித்து நிலையான வெற்றியைத் தரும். ஒவ்வொருவரும் தசீசி போல் ஆத்ம பலம் உடையவர்களாக விளங்க வேண்டும் என்று சொன்னார். இக்கதையிலிருந்து எல்லாவற்றிலும் மேலானது மனோபலம் ஒன்றே என்பது புலனாகிறது.

“ நெஞ்சில் உரமுமின்றி நேர்மைத் திறனுமின்றி
வஞ்சனை செய்வாரடி கிளியே
வாய்ச்சொல்லில் வீரரடி.”

என்று பாடினார் பாரதியார். இந்தப் போலி நிலைக்கு இடமளியாது வாழும் வழியைக் கடைப் பிடிப்போம். எக்காலமும் நல்லதைச் செய்வோம் என்ற உறுதி நெஞ்சில் பிறக்கட்டும்.

வாமும் வழி — 9

தாய் மொழிப்பற்று

எங்கள் தாய்மொழி இனிய தமிழ் மொழி. என்றென்றும் நிலைபெற்ற சீரிய செந்தமிழ் மொழி. வளமுடன் வாமும் செழுமையான மொழி; இலக்கண இலக்கியங்களால் சிறப்புப் பெற்ற மொழி இது

“யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ் மொழிபோல்
இனிதாவ தெங்குங்காளேம்”

எனப் பெருமிதமாகப் பாடுகிறார் பாரதி. இதன் வரலாறு மிகச் சுவையானது. பிறந்தது பொதிகை மலையிலே; கிடந்தது தென்னவன் புகழிலே; தவழ்ந்தது வைகை ஏட்டிலே; வேகாது நிலை பெற்றது நெருப்பிலே; நடந்தது புலவர்கள் நினைவிலே; பயின்றது ஏனத்தின் கொம்பிலே; இவ்வாறாகப் பேசுகிறது வில்லிபாரதம்.

“யாதும் ஊரே” என்று பேசியது சங்கத்தமிழ். ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன் என்று எடுத்துச் சொன்னவர் திருமூலர். மனிதகுலத்திற்கே ஒளிவிளக்காக வழிகாட்டும் இலக்கியம் திருக்குறள். இது உலக அரங்கிலேயே ஒரு பெரிய இடத்தைப் பெற்றிருக்கிறது. மேல்நாட்டு அறிஞர்கள் திருக்குறளைப் படிப்பதற்காக தமிழைப் படிக்கத் தொடங்கினர். “வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து வாய்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு” என்று சொல்லும் போது தமிழகைப் பிறந்த வனுக்கு எத்துணைப் பெருமை ஏற்படுகிறது. நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரம் தமிழ் மொழியில் எழுந்த முத்தமிழ்க் காப்பியமாகும். இலக்கிய நயமும் ஓசை நயமும் இணைந்து மிளிர்வது கம்பராமாயணமாகும். அழகு தமிழில் எழுந்த

இக்காவியத்தைக் கற்றுணர்ந்த அறிஞர்கள் “கம்பநாடன் கவிதையைப் போல் கற்றோர்க் கிதயங் களியாதே” என்று பாராட்டிப் போந்துள்ளனர்.

இற்றைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தமிழ் லக்கியத்தின் பொற்காலமாக விளங்கியது சங்ககாலம். சங்கம் அமைத்து தமிழ் வளர்த்த மன்னர்களையும் புலவர்களையும், வள்ளல்களையும் நாம் மறக்க முடியாது. இவர்கள் தமிழைத் தமது உயிரினும் மேலாக மதித்தனர். அரிதாகக் கிடைத்த நெல்லிக்கனியை ஓளவைக்கு அதியமான் ஈந்ததும் முரசு கட்டிலில் தூங்கிக் கொண்டிருந்த மோசிகீரனருக்கு விசிறி கொண்டு வீசி தமிழுக்குப் பெருமை கொடுத்த சேரனது தமிழ்ப் பற்றும் தமிழ்ப் புலவர்களுக்கு அள்ளி அள்ளிக் கொடுத்து அரிய தமிழ்ப் பாக்களை வெளிவரச் செய்த முடியுடை மன்னர்கள், குறுநிலமன்னர்கள் ஆகியோரின் தமிழ் மொழிப் பற்றும் நாம் அறிந்தவையே. மேலும் சைவத்துறை விளங்குவதற்கு அவதாரம் செய்த ஞானசம்பந்தர் தன்னைத் ‘தமிழ் ஞானசம்பந்தன்’ என்று அறிமுகம் செய்து வைத்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. தமிழோடு இசைபாடல் மறந்தறியேன்’ என நாவரசர் பாடியதும் ‘சொற்றமிழ்பாடு’ என்று சுந்தரருக்கு இறைவன் கட்டளை இட்டதும் பக்தி இலக்கியங்களில் தமிழ் மொழிக்குக் கொடுக்கப்பட்ட இடத்தைக் காட்டுகிறது. மணிவாசகர் பாடிய திருக்கோவையார் அகத்துறை இலக்கியங்களை பேரின்ப உணர்வோடு தமிழ் மொழியில் எடுத்துக் காட்டுகிறது. சேக்கிழார் பாடிய செந்தமிழ் இலக்கியம் பெரிய புராணம், தூயதமிழ்க் கவிதைகளால் ஆக்கப்பட்ட இந்நூல் தமிழ் அறிஞர்களுக்குப் பெருவிருந்தாக அமைகிறது. இது ஒருபுறமிருக்க பிற்காலத்தில் எழுந்த கவிதைகள், சிறுகதைகள், நாடகங்கள் ஆகியவற்றை நோக்கும்போது பாரதியாரை முன்வைத்து தமிழ்ப்பற்றை எவ்வாறு வளர்த்தார்கள் என்பதை ஓரளவு உணர்ந்து கொள்ளலாம். இமயந் தொட்டு ஈழம்வரை போற்றப்படும் புதுமைக்கவி பாரதி

“யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப்போல் வள்ளுவர் போல்
இளங்கோவைப் போல் பூமிதன்னில் யாங்கனுமே கண்டதில்லை”

என்று அடித்துக் கூறிய மகாகவி அவர். தமிழ் தமிழ் என்று முழங்கி “மூன்று குலத் தமிழ் மன்னர் என்னை மூண்டநல் அன்போடு நித்தம் வளர்த்தார். ஆன்ற மொழிகளினுள்ளே நான் ஆரியத்திற்கு நிகரென வாழ்ந்தேன்” என்று பாடி தமிழ்த்தாயின் சுயசரிதையை இனிதாக எடுத்துக்காட்டியவர் பாரதி. பாரதியின் வழிவந்த பாரதிதாசன்

“தமிழுக்கு அமுதென்றபேர் - அந்தத்
தமிழ் இன்பத்தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு நேர்”

என்றும்

“இருந்தமிழே உன்னை இருந்தேன்
இமையோர் விருந்தமுதம் என்றாலும்
வேண்டேன்”

என்றும் பாடிப் பாடித் தமிழை உயிராக நேசித்தவர் பாரதிதாசன்.

தமிழ் மொழிக்கு இயல்பாக அமைந்த உணர்வு இரக்கமாகும். எனவே அது கனிந்த தெளிந்த மொழியாகப் பேசுவோரையும், கேட்போரையும் உருக வைக்கிறது. இதனாலேயே “இனிமையும் நேர்மையும் தமிழெனல் ஆகும்” எனப் பேசுகிறது பிங்கலம். மேற்கு நாட்டு அறிஞர்கள் இம்மொழியின் கனிவிலே அதிகம் ஈடுபட்டு அதனைக் கற்கத் தொடங்கினர். தனது கல்லறையில் இவன் ஒரு தமிழ் மாணவன் என்று பொறிக்கப்பட வேண்டுமென்று குறிப்பிட்டு மறைந்தவர் போப் பாதிரியார் அவர்கள். இத்தகைய பெருமைகளை தமிழ் மக்களிற் பலர் உணர்ந்து கொள்வது குறைவு. தமிழனாகப் பிறந்தவன் தன்னுடைய குருதியிலும் அதன் மூலம் எழுகின்ற உணர்விலும் தன் தாய்மொழியை ஒன்றிக் கலக்க வைக்க வேண்டும். ஏனென்றால் தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் வாழ்வும், வளமும் தாய்மொழியோடு இரண்டறக் கலந்து நிற்கின்றது. மொழி வரலாற்றில் ஊறுநேர்ந்தால் அரசியல், பொருளாதாரம், பண்பாடு அனைத்தும் அடித்தளம் இன்றி அசைந்துவிடும். தமிழனாகப் பிறந்தவனுக்குத் தாய்மொழி

யில் தணியாத பற்றுண்டாக வேண்டும். தமிழர்களிற் பலர் ஆங்கில மேதைகளாக இருக்கலாம். ஆனால் தமிழன் என்று பேசும்போது தமிழிலேயே பேசவேண்டும். மகாத்மகாந்தி அடிகள் சிறந்த ஆங்கில மேதையாக இருந்தும் தனது வரலாற்றை தனது தாய்மொழியாகிய கூச்சர மொழியிலேயே எழுதினார். இரவீந்திரநாத் தாகூர் கீதாஞ்சுவியை தனது தாய்மொழியாகிய வங்க மொழியில் எழுதினார். பேரறிஞர் திலகர் பகவத்கீதையைத் தனது தாய் மொழியாகிய மகாராஷ்டிரத்தில் எழுதினார். இதன் பின்பு தான் இவற்றிற்குரிய ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புக்கள் வெளி வந்தன. உலகநாடுகள் எங்கணும் வாழுகின்ற பல்வேறு இனத்தவர்களும் தத்தமது தாய் மொழியையே முன்வைத்துப் போற்றி வருவதை நாமறிவோம். ஆனால் தமிழர்கள் மாத்திரம் விதிவிலக்கானவர்கள் என்ற கருத்து உலகம் எங்கும் பரவி இருக்கின்றது. இந்த நிலை மாறவேண்டும்! தமிழைப் பழித்தவனை தாய் தடுத்தாலும் விடேன்' என்ற உறுதிமொழியை ஒவ்வொருவரும் மேற்கொள்ள வேண்டும். கற்கவேண்டிய மொழிகள் அனைத்தையும் கற்றுப் புலமை பெறலாம். ஆனால் அது எமது வாழ்க்கையைச் சுலபமாக நடாத்துவதற்கும் உதவலாம். என்றாலும் தமிழருடைய உள்ளத்தில், உதிரத்தில், பேச்சில், மூச்சில் தமிழ் இனிதே கலந்து நடமாட வேண்டும் என்பதைக் கருத்தில் கொள்ளுவோம்.

வாழும் வழி — 10

செய்நன்றி மறவேல்

பிரபல கொள்ளைக்காரன் ஒருவன் செல்வந்தர்களுக்கு கூற்றுவனாக விளங்கினான். அவனை நினைத்தால் செல்வந்தர்களுக்குச் சிம்ம சொப்பனம். அரசும் அவனைக் கைது செய்ய பகீரதப் பிரயத்தனம் செய்தது. செல்வர்களிடமிருந்து பொருளைக் கவர்ந்து இல்லாதவர்களுக்கு வழங்கினான் அக் கொள்ளைக்காரன். உவர்க்கடலன்ன செல்வரையே அவன் வருத்தினான். மாறு வேடங்களில் அவன் திரிந்ததனால் கைது செய்வது சிரமமாக இருந்தது. அவன் தன்னூர்க்கோயிற் திருவிழாவுக்கு ஆண்டுதோறும் தவறாது செல்வது வழக்கம். இதனை அறிந்த அரசு படைகள் கோயிலைச் சுற்றி வலை விரித்தன. வழக்கம் போல வந்த அவனை அடையாளம் காட்ட முடியவில்லை. தற்செயலாகக் கொள்ளைக்காரனின் முகவேடம் ஒரு படை வீரனின் முன் கழன்று விட்டது. அடையாளங் கண்ட வீரன் திகைப்பும் ஆச்சரியமும் அடைந்தான். 'பெரியவரே', நீங்களா? உங்களைச் சிறைப்படுத்த இங்கே எத்தனையோ படைவீரர். எனக்கு நீங்கள் செய்த பேருதவியை நான் மறக்கமாட்டேன். மறந்தால் நன்றி மறந்தவனாவேன். நரசமே என் வாசஸ்தலமாகக் கிடைக்கும். உடனே நீங்கள் சென்றுவிடுங்கள் என நன்றிக் கடன் பெருக்கெடுக்க விம்மிதழுற்று நின்றான். தன் இரு பெண் மக்களுக்கு விவாகத்திற்கான பேருதவியைச் செய்த அவனைத் தன்னை ஆளவந்த தெய்வமாகவே படைவீரன் மதித்தான். உவர்கடல் நீரை உறிஞ்சி எடுத்து நன்னீராகத் தரும் மேகம் போன்ற அந்தக் கொள்ளைக்காரன் மனிதாபிமானம் பெற்ற நல்லவனே.

ஒருவர் செய்த நன்றியை மறவாத உள்ளத்தை எல்லாரும் பெற்றிருக்கிறார்கள். அதனை நினைக்க மறுக்கின்றவர்கள் தங்கள் மனச்சாட்சியால் கொல்லப்பட்டுக்கொண்டே

இருப்பார்கள். நாங்கள் உலகத்திற்கே கடமைப்பட்டவர்கள். மொழி, மதம், பண்பாடு, இசை, ஓவியம், சிற்பம், இலக்கியம், வைத்தியம், விஞ்ஞானம், வீடு, உடை, உணவு, அனைத்தும் உலகமே உதவுகின்றது. இந்த உதவியில்லாமல் நாம் எதையும் பெறல் முடியாது. நீருக்குள் மீன் வாழ்வதுபோல நாமும் உலக நன்மைகளுக்கிடையிலேதான் வாழ்கின்றோம். எனவே நன்றி மறத்தலென்பது சிந்திக்க முடியாத ஒன்று. நாமும் உலகவழி நின்று செய்யவேண்டிய காரியங்களைச் சித்த சுத்தியுடனும் கடமை உணர்ச்சியுடனும் செய்து கொடுப்பதே நன்றி மறவாமையாகும்.

ஒருநாள் கிறீஸ்துநாதர் வீதிவழியாக வந்தார். இரு பிச்சைக்காரர்கள் தெருவில் பிச்சை எடுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இவர்களைக் கண்டு கருணைகூர்ந்த உலக ரட்சகர் சிறுதொகைப் பணத்தை இருவரிடமும் கொடுத்து “நான் வரும்வரை இதனைப் பத்திரப்படுத்தித் தாருங்கள்” என்றருளிச் சென்றார். ஒருவன் பெற்ற அப் பணத்தைப் பெருக்கிப் பெரிய கடையொன்று வைத்து நன்னிலையில் வாழ்ந்தான். மற்றவன் அதைச் சீலையில் முடிந்து பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்தான். சிறிது காலங்கழித்து கிறீஸ்து வானவர் அவ்வழியே வந்தார். சீலையில் முடிந்து வைத்திருந்தவன் அவர் வாக்குப்படியே அப் பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்தான். மற்றவன் பத்திரத்தையோடு விரைந்து வந்து “சுவாமி நீங்கள் தந்த பணம் அதோ பெரிய தாபனமாக வளர்ந்திருக்கிறது” என்றான். கேட்டருளிய இரட்சகர் பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்தவனைப் பார்த்து, “நீ வாழத் தெரியாதவன். ஒருவர் செய்த உதவியைப் பயன்படுத்தி என்றும் நினைக்கவல்ல செயலை ஆற்ற முடியாதவன்” என்றருளி நல்லுரை வழங்கினார். மற்றவனைப் பார்த்து “நீயே வாழத் தெரிந்தவன். நல்ல வழியில் நீ நடந்து கொண்டாய். நான் தந்ததை தழைக்கச் செய்து நல்லவனாகி உன் ஆற்றலை வெளிப்படுத்திவிட்டாய்” என்று ஆசீர்வதித்து ஏகினார் செய்நன்றியைப் புரிந்து கொண்டு பயனுள்ள செயல்களை நாம் ஆற்றுவதால் இறைவனின் இன்னருளைப் பெற்றுய்வோம் என்பது திண்ணம்.

நமது இதிகாசங்களில் செய்ந்நன்றி மறவாத இருவரைப்பற்றிய செய்திகளை அறிந்துகொண்டிருக்கிறோம். அவர்கள் கும்பகர்ணனும், கர்ணனும் ஆவர். உண்ட வீட்டிற்கு இரண்டகம் செய்யாத ஓரகம் படைத்தவர்கள். உப்பிட்ட வரை உயிர் போமளவும் நேசித்த செய்ந்நன்றி மறவாதவர்கள் இவர்கள். இராமாயணத்தில் வாழ்க்கை என்னும் வான்கோட்டின் ஒரு எல்லை தர்மரூபியாகிய இராமபிரான். இறுதி எல்லை அதர்மரூபியான இராவணன் மத்தியில் தர்மாதர்மரூபியான கும்பகர்ணன். பாரதத்திலும் ஓர் எல்லை தருமபிரான். இறுதி எல்லை துரியோதனன். மத்தியில் தர்மாதர்மரூபியான கர்ணன் இவ்விருவரும் ஊன்வளர்த்த அதர்மவான்களுக்கு ஊனுடலையும் தர்மம் வளர்த்த உயிரை நீதியாகிய இறைவனுக்கும் அர்ப்பணித்தவர்கள். இவர்கள் சதசத்தாக வாழ்ந்தவர்கள். மனிதனின் வாழ்க்கையை எல்லைக் கோடிட்டுக் காட்டும் இவர்கள் அழியும் காரியங்களில் காட்டும் நன்றிமறவாமையையும், நிலைத்த புகழை நிலைநாட்டும் இறை யுளத்தில் நின்று நன்குணர்த்தும் நன்றிமறவாமையையும் விளக்கும் சிறந்த இலக்கிய பாத்திரங்களாகும்.

“செய்தி கொன்றோர்க்கு உய்தி இல்லை என்றே அறம் பாடிற்று” என்ற இலக்கியப்பாடலும் “எந்நன்றி கொன்றோர்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு” என்ற அறநூற் பாடலும் செய்ந்நன்றி மறத்தலால் வரும் தீங்கை எடுத்துரைக்கின்றன.

உலகத்தார் செய்யும் செய்ந்நன்றிகளை மேன்மைப்படுத்த இறைவன் செய்த நன்றிகளை நாம் உணரவேண்டும். இறைவன் படைப்பைப்போல நாம் ஒன்றையேனும் படைத்தல் இயலாது. இறைவன் செய்த நன்றிகளை மறவாமைப்பொருட்டே காலக்கடன் என்று இறைவணக்கத்தை நம்பெரியோர் பெரிதுபடுத்திக் கூறியிருக்கின்றனர். இறைவன் செய்த நன்றிகளை உயிர்கள்பால் நல்லாற்றுப்படுத்தவே இறை வணக்கத்தின் பயன். இதுவே செய்ந்நன்றி மற

வாமை என்னும் உயிர்ப்பண்பாகும். சூரபத்மன், இரணியன், இராவணன் முப்புராரிகள் முதலியோர் இதனே மறந்ததினாலேயே மாண்டொழிந்தனர். நாயினும் கடையேன் என்று பெரியோர்கள் கூறித் தமக்குள் தாமே அழுவர். நாய் நன்றியுள்ள ஒரு பிராணி. ஒருமுறை அன்ன மிட்டவரை அது இறக்கும்வரை வாலுக்குழைத்து நன்றி காட்டும். அறிவற்ற நாயே நன்றியுணர்ச்சி உள்ளதென்றால் சகல சராசரங்களையும் கருணையுடன் தந்தளித்த இறைவனுக்கு என்றும் நன்றியுள்ளவர்களாக விளங்கவேண்டாமா. நாம் வேண்டத்தக்கதை அறிபவனும் வேண்டும் பொருளை வழங்குபவனும் வள்ளற்பிரானே அன்றி வேறுயாருள்ளர். “வேண்டுவார் வேண்டுவதை ஈவான் கண்டாய்” என்பது தேவாரம். கடனைத் திருப்பிக் கொடாதவன் உள்ளம் வருந்தும். “கடன்பட்டார் நெஞ்சம்போல் கலங்கினான் இலங்கை வேந்தன்” என்பது கம்பர் கூற்று. இறைவனுக்கு நன்றி கூறாதவன் கடமை கடமையாகாது. நன்றியை மறந்த பாவம் உயிரைப் பற்றும்.

ஒருவர் செய்த நன்றியை மறவாமையே செய்ந்நன்றி அறிதலாகும். ஆனால் நன்றி மறத்தலே உயிர்களின் சுபாவமாகும். இதுமுற்றாக அகலவேண்டும். புராணங்கள், இதிகாசங்கள், நீதிநூல்கள் யாவும் செய்ந்நன்றி யறிதலுக்கு முக்கிய இடம் கொடுத்துக் காட்டுகின்றன. எனவே ஒருவர் தினையளவு நன்றி நமக்குச் செய்தாலும் அதனை மறவாது உள்ளத்திருத்தி அன்னார்க்கு என்றும் உள்ளத்தால் நன்றி செலுத்தி வாழ்வோமாக.

வாழும் வழி — 11

சிக்கன வாழ்வே சீரிய வாழ்வு

சபர்மதி ஆச்சிரமத்தில் காந்தியடிகள் ஏதோவொன்றைத் தேடிக்கொண்டிருந்தார். அதைக் கவனித்த அவரின் அன்பர்கள் எதைத் தேடுகின்றார் எனச் சிந்தித்தார்கள். விளங்காமையின், “பாபுஜி” எதைத் தேடுகிறீர்கள்” எனக் கேட்டார்கள். “வழக்கமாக நான் எழுதும் பென்சில் அதைக் காணவில்லை” என அடிகள் கூறித் தொடர்ந்தும் தேடினார். அன்பர்களும் தேடினார்கள். முயற்சி சலித்தபின் ஒரு சிறிய பென்சில் தானே! போகட்டும். வேறு பென்சில்கள் தருகிறோம் என்றார்கள். அடிகள் சம்மதிக்கவில்லை. ‘எனக்கு அந்தப் பென்சில்தான் வேண்டும். வீணாக நாம் அதை இழந்துவிட முடியாது’ என்று எல்லாவிடங்களிலும் தேடிக்கொண்டிருந்தார். அன்பர்கள் விழித்தனர். இப்பொழுது அவர்கள் கவனத்தைப் பென்சில் விழுங்கிக்கொண்டது. அயராது தேடினார்கள். அது கிடைத்துவிட்டது. அடிகளாரின் முகத்தில் ஒளி வீசியது. அன்பர்கள் உள்ளம் பூரிப்பால் நிறைந்தது.

ஒருவன் தான் தேடிய பொருள் தனக்குரியது என நினைக்கிறான். அது சிறிய பொருளாயினும் சரி பெரிய பொருளாயினும் சரி வீணாக இழக்கக்கூடாது. அந்த மனப்பான்மையே உண்டாதலும் கூடாது. வளர்தலும் கூடாது. காந்தி அடிகளிடம் காணும் இந்த உண்மை வாழும் வழிக்கு வழிகாட்டும். கற்றறிந்த பெரியோர்களும், தத்துவ ஞானிகளும், அடியார்களும் இப்பாங்கில் வளர்ந்து வாழ்ந்து காட்டியவர்கள். தோன்றிய பொருள்கள் நமக்குத்தேவைப்படுகின்றபொழுது செல்வமாகின்றது. இந்தச் செல்வம் மனச் செல்வம். சிந்தனையின் நிறைவே செல்வம் என்பர். விவசாயிக்கு விவசாயக் கருவிகள் செல்வம். கற்பவனுக்குக்

கற்கவேண்டிய நூல்கள் செல்வம். தொழிலாளிக்குத் தொழிற் கருவிகள் செல்வம். வேண்டிய அளவு தான் செல்வத்தின் எல்லை. மீறினால் தொல்லையேயன்றி ஏற்றம் இல்லை.

தேவையான அளவு பொருள்களை வைத்திருப்பவன் சிக்கன வாழ்வில் சிறக்கிறான். சிக்கனம் சிறப்பை நல்கும். வீடமைத்தல், உடை அணிகள், சமையல் சாப்பாடு, உரையாடல் என்பவற்றில் சிக்கனம் வேண்டும். சிக்கனமான வாழ்வு சிந்தனைச் சிறப்பிற்கும் ஒழுக்கநெறிக்கும் வித்திடுகின்றது. நல்லாக்கத்திற்கும் மேன்மைக்கும் ஒளிவிளக்காகுகின்றது. ஒளியில் வாழ்வோரென்பது சிக்கன வாழ்வில் சிறந்தோங்குபவரே.

வருவாய்க்குத் தக்க வாழ்க்கை அமைய வேண்டும். வருவாய் குறைந்து செலவு கூடினால் துன்ப வாழ்க்கையே சேரும்.

“ ஆனமுதலில் அதிகம் செலவானால்
மரணமழிந்து மதிக்கெட்டுப் — போனதிசை
எல்லார்க்கும் கள்வனாய் ஏழ்பிறப்பும் தீயனாய்
நல்வார்க்கும் பொல்லனாய் நாடு.”

என்றபழம் பாடல் நினைவில் இருக்கற்பாலது. வருத்தமில்லாத வாழ்வு வாழ முதலில் அதிகம் செலவு செய்தல் கூடாது. செய்தால் மதிப்பழியும். தன்மானமும் கெடும். அறிவும் கலங்கியழியும். எங்கு சென்றாலும் கள்ளன் என்ற பழிப்புப் பெயரையும் பெறுவான். சந்ததிக்கும் இப் பழி சூழும். நல்லவர் இணக்கத்தையும் இழத்தல் நேரிடும். அதிக செலவாளி அடையும் துன்பங்கள் இவை. இவ்வாறு வாழ்ந்தவர்கள் அனந்தம் அனந்தம். கண்கூடாகக் காணும் இவ்வாழ்வில் நாம் சிரத்தை எடுக்கவேண்டும். சிந்தனை வைத்தல் வேண்டும்.

எமது வாழ்க்கையின் முழுமையிலும் சிக்கனம் பேணப்படல் வேண்டும். இளமையில் இருந்தே இப்பயிற்சி ஆரம்பித்தால் வாழ்நாள் முழுவதும் நிலைபெறும். சிக்கனம்

நிலைத்துநிற்க நல்ல திட்டத்தை ஆக்கி அத் திட்டப்படி என்ன நேரினும் வழுவாது வாழப் பயில வேண்டும். திட்டப்படி ஒழுகுவதனால் அறிவும் ஒழுக்கமும் வளரும். ஒவ்வொரு குடும்பமும் சிக்கன வாழ்வுத் திட்டத்துடன் வாழ்ந்தால் நாட்டின் வேறுபாடுகள் அழியும்; ஒற்றுமை ஓங்கும்; வள நாடாக விளங்கும்.

பெரிய வீடுகள் அலங்காரமாக அமைப்பது வீண் பெருமைக் கேயன்றிச் சிறப்புற வாழ்வதற்கல்ல. வீண் செலவைக் குறைத்து அமைவாக அடக்கமாக வீடு கட்டப்படல் வேண்டும். “ இடம்பட வீடெடேல் ” என்பது முதுமொழி. ஆக்கம் சிறிதாயினும் செலவு அதிகரிக்கக் கூடாது. கொடை செய்தாற்கூட அளவு அறிந்தே ஆற்றல் வேண்டும். “ அளவு அறிந்து வாழாதான் வாழ்க்கை உளபோல இல்லாகித் தோன்றக் கெடும். ” என்பர் வள்ளுவர். பெரிய வீடுகள் கட்டுவதால் பராமரிப்புச் செலவு அதிகரிக்கும். வசதி உள்ளவர்களைப் பார்த்து வசதியில்லாதவர்களும் அப்படி வாழ வேண்டும் என்று நினைத்தால் கடன் சுமை அதிகரித்து அவலப்பட நேரிடும்.

வீட்டில் உபயோகப்படும் பொருட்கள் தேவைக்கு அளவாகவே சேமிக்கப்படல் வேண்டும். வீடுகளில் பார்த்தால் தேவைக்கதிகமாகவே குவித்து வைத்திருக்கிறார்கள். தேவைக்கு மேல் வைத்திருப்பது திருட்டுத்தனம். அளவறிந்து உணவுகளை ஆக்கல் வேண்டும். உண்ணும்பொழுதும் அளவறிந்தே உண்ணுதல் வேண்டும். தேவைக்கதிகமாக உண்ணும் போது இன்புறினும் நீங்கா நோய்வாய்ப்படுவர். இதை அறிந்தே நன்கு பசித்ததும் உண்ண வேண்டும். “ பசி எடுக்கும் முன் உண்ணாதே. பசி நீங்கும்வரை உண்டு கொண்டிருக்காதே ” என்றார்கள் பெரியவர்கள். இதனால் உணவில் சிக்கனம் ஏற்படும் உண்ணும்பொழுதும், பரிமாறும்பொழுதும் உணவினைச் சிந்தக்கூடாது. வாசகி அம்மையார் உயிர் விடும் நேரம், வள்ளுவர் உனக்கு ஏதாவது குறையிருந்தால் கூறுக என்றபோது அம்மையார் “ தினமும்

நான் உணவு பரிமாறும்போது விளக்கும், ஓர் ஊசியும், கிண்ணத்தில் நீரும் வைக்கக் கட்டளையிட்டீர்களே. இதன் காரணம் விளங்கவில்லை” என்றார் அம்மையார். அடிசிற்கினியாளே! நீ உணவு பரிமாறும் பொழுது அமைதியாகப் பரிமாறினாய். விளக்கு என்றும் அணையவில்லை. ஒரு பருக்கை சோறும் நிலத்தில் சிந்தவில்லை. அதனால் விழுந்த சோற்றைக் குற்றியெடுக்க ஊசியும் நீரும் பயன்படவில்லை. நானும் உண்ணும் பொழுது உணவைச் சிந்தவில்லை என்றார். இக்கதை என்றும் எம் சிந்தனையில் இருக்கற்பாலது, உண்ணுவதிலும் மேனாட்டுப் பண்பிலும் நம் நாட்டுப் பண்பு நற்குண வளர்ச்சிக்கும் இடமாக அமைந்துள்ளது. இறைவன் தந்த உணவென்று நினைத்து உண்ணவேண்டும்.

உடைகள், துணிகள், அலங்காரப் பொருட்கள் செட்டாக இருத்தல் வேண்டும். நகைக்கடைபோல சிலர் காட்சியளிக்கிறார்கள். அளவுக்கு மிஞ்சி அதிக செலவுசெய்து உடைகளை அடுக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். இவையெல்லாம் சிக்கன வாழ்விற்கு ஏற்றனவல்ல. டாம்பீக வாழ்வில் செல்வத்தை அழிக்கும் சிக்கனம் இல்லாத இந்தப் போக்கு, வருவாயைத் திட்டமிட்டு உணவு, உடை, கல்வி, நோய் எனப் பங்கிட்டு ஒரு பகுதியைச் சேமிப்பதால் ஆபத்துக்காலத்தில் உதவும். அடிக்கடி சினிமா பார்த்தல், சூதாடல், புகை பிடித்தல், மது அருந்துதல் போன்ற தீய பழக்கங்களால் குடும்பங்கள் அல்லற்படுவதை நாம் காண்கின்றோம். இத் தீய பழக்கங்களால் வருமானம் அழிகிறது. நோய்கள் பீடிக்கின்றன. அழிவும் பழியும்தான் எஞ்சுகிறது. எனவே சிக்கன வாழ்வே சீரிய வாழ்வாகும் என்பது முற்றிலும் உண்மை.

வாழும் வழி — 12

முயற்சி திருவினயாக்கும்

வயது முதிர்ந்த ஒரு விவசாயிக்கு இரு ஆண்மக்கள். விவசாயி நோயிற் படுக்கையாய் மரணத்தறுவாயில் இருக்கிறார். ஆண்மக்கள் இருவரும் கண்கள் கலங்கியவண்ணம் அவரைப் பார்த்து, “ அப்பா! எங்களுக்கு என்ன வைத்திருக்கிறீர்கள்.” என்று கேட்டார்கள். அறிவு மயங்காத நிலையில் அவர் தன் மக்களைப் பார்த்து “ தரிசாகக் கிடக்கும் என் வயல் நிலத்தில் ஒரு புதையல் வைத்திருக்கிறேன். அதனை இருவரும் சமமாக எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்.” என்று கூறியதும் விக்கல் வர அவரின் ஆவி பிரிந்தது. மரணச்சடங்குகளை எல்லாம் அம்மக்கள் இருவரும் செய்து முடித்ததும் வயல் நிலத்திற்குச் சென்று புதையல் எங்கே என்று பார்த்தனர். தந்தையும் புதையல் எவ்விடத்தில் என்று கூறிரால்லர். எனவே மக்கள் இருவரும் நிலத்தின் ஒருபக்கமிருந்து கொத்தத் தொடங்கினர். நிலம் முழுவதும் கொத்தியாயிற்று. ஆனால் புதையல் அகப்படவில்லை. களைத்துச் சோர்ந்த அவர்கள் “ புதையல்தான் இல்லை. பயிரை விளைவிப்போம் ” என்று தீர்மானித்து பயிரை விளைவித்தனர். பயிர் நன்றாகச் செழித்து நிறைந்த பயனைக் கொடுத்தது. நிலத்தினுள் புதைத்து மறைக்கப்பட்டிருக்கும் புதையல் வெளிப்பட்டால் பொருள் வளம் பெருகும். உயிர்கள் வாழ்க்கை ஓங்கும். என்பதையே தந்தை புலப்படுத்தினார்.

“ பொருளிலார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லை ” என்றார் வள்ளுவப் பெருமான். பைந்தமிழ்ப் பாரதியாரும் “ உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம் ” என வாழ்த்தியதுமன்றி, “ வீணில் உண்டு களித்திருப்போரை நிந்தனை செய்வோம் ” என்று முயற்சியிலா மக்களை வீணர் என்று பழித்துரைத்ததையும் நாம் சிந்திக்கவேண்டும். ஒரு பெருஞ்

செல்வனுக்கு அவனின் இல்லாள் உணவுபரிமாறிக்கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது ஒரு துறவி அவர்கள் மனைவாயிலில் நின்று, “அம்மா! பிச்சை” என்று குரல் கொடுத்தார். இல்லாளும் “ஐயா பழையது உண்கிரூர்ச்சற்றுப் பொறும்” என்று பதிற் குரல் கொடுத்தார். கணவனுக்குக் கடும் கோபம் மூண்டது. கண்கள் சிவத்தன, பேதாய்! சுடச்சுட உண்டு கொண்டிருக்கிறேன். ஏன் பழையது உண்கிரூர் என்று நவின்றனை!” என்று வெகுண்டுரைத்தார். “அன்புக்குரியவரே! கோபம் வேண்டாம். உண்மையைத்தான் உரைத்தேன். நீராக முயன்று தேடிய செல்வமல்ல இவை; உங்கள் மூதாதையர் தேடிய சொத்து பழையது. அதனூற்றான் அவ்வாறு பகர்ந்தேன்.” என அடக்கப் பண்புடன் கூறினான் இல்லாள். தன் முயற்சியின்றி முன்னோர் தேடிய பொருளை அநுபவித்தல் அபகரித்தலாகும்.

நாம் எத் தொழிலைச் செய்தாலும் பொருளை ஈட்டினாலும் நமது குலம் வளர்த்த தொழிலே நம் பொருள் ஊற்றத்தின் மூலதனம். வேறு தொழிலால் நாம் தேடினும் இந்த மூலதனமே கைகொடுக்கும். தெருக்கூட்டி ஒருவன் தெருக்களைப் பெருக்கிப் பெருக்கி கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் பணத்தையும் சேர்த்து பெருக்கிக்கொண்டான். அப் பணத்தைக் கொண்டு சிறு கடை ஆரம்பித்து பெருந் தொழில் நிலையமாக வளர்த்துக் கொண்டான். எனினும் தனது மூலதன நிலையை மறவாது அந்தத் தெருக் கூட்டிச் சாதனத்தையே நிலையச் சின்னமாக வரைந்து தொங்கவிட்டிருந்தான், தெருக்கூட்டிச் சாதனமா இந்த நிலையச் சின்னமென வினாவியபோது “ஆம்! என் சமுதாய வாழ்வின் மூலதனச் சின்னம் இது. என் தொழில் வீழ்ந்த காலத்தும் நிலை கலங்காது முன்னேற இச் சின்னமே கைகொடுக்கும்” என்றார் அவர். சிறு முயற்சியாக இருந்தாலும் நமக்கு அபயம் தருவது அதுவே என்றெண்ணி வாழ்வது வாழ்க்கை

யின் வெற்றியாகும். “உன்னுடைய உரிமை செய்யுங் காரியம் மட்டுமே. காரியத்தின் முடிபும் பயனும் உன் உரிமையேயல்ல. பயனில் ஆசை வையாது செய்ய வேண்டியன செய்யாமல் சும்மா இருத்தலும் ஆகாது” என்ற கீதாசாரியனின் உபதேசம் நினைவில் நிலைத்திருக்கவேண்டும்.

ஆன்மப் பேறுகள் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்குமே என நூல்கள் வரையறுத்திருக்கின்றன. இவ்வுலக வாழ்வில் நாம் செய்வதும் அனுபவிப்பதும் அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்றுமாகும். இவற்றுள் நடுவிலிருப்பது பொருள், “நடுவானது எய்த இருதலையும் எய்தும்” என்பது இலக்கியம். தன் முயற்சியால் விதியையும் வென்று சம்பாதிக்கும் தேட்டமே பொருள். இதனை அறஞ் செய்து அடையும் இன்பமே உண்மையின்பம்.

முயற்சி யுடையவனையே இலக்குமி நோக்கிக் கொண்டிருக்கிறாள். அதேநேரத்தில் சோம்பேறியை மூதேவி நோக்கிக் கொண்டிருக்கிறாள் என்பதையும் நினைக்கவேண்டும்.

**மடியுளான் மாமுகடியென்ப மடியிலான்
தாளுளான் தாமரையினாள்.**

என்றார் வள்ளுவர். சோம்பலுள்ளவனை மூதேவி சென்றடைவாள்; முயற்சியுடையவனைச் சீதேவி சென்றடைவாள் என்பது இதன் பொருள். ஈவது கரவேல்; ஏற்பது இகழ்ச்சி என்ற வாக்கியங்களும் விடாமுயற்சியின் மதிப்பை உணர்த்துகின்றன. முயற்சியுடையவர்கள் தாமும் வாழ்ந்து மற்றவர்களுக்கும் வழங்கி மகிழ்ந்து வாழத் தெரிந்துகொள்வார்கள். பிறருக்கு இச்சகம் பேசி இரக்க வேண்டிய தேவை ஏற்படவும் மாட்டாது. கஞ்சியாக இருந்தாலும் உழைப்பால் வரும் ஊதிபம் மதிப்பு வாய்ந்தது. கையில்லாத ஆடு மாடு மற்றும் மிருகங்கள் பாடுபட்டுத்தான் தம்உழைப்பால் வயிற்றுக்கு இரைதேடி வாழுகின்றன. ஆனால் ஆற்றிவுபடைத்த நாம் இரந்து திரிந்து அல்லற்படுகிறோம்.

பசித்த நிலையில் ஒரு ஆண்டி தெருவோரத்தில் அமர்ந்திருந்தான் எழுந்து நடக்க இயலாத பசிக்களை; வழிப்போக்கள் ஒருவன் இவ்வேழையின் முகத்தை நோக்கி பரிவுகூர்ந்து கொஞ்சம் சுண்டலை வாங்கிக் கொடுத்தான். உடனே மகிழ்ச்சியோடு வேகமாக உண்டார் அந்த ஆண்டி. ஆனால் விக்கல்வந்து விட்டது. இதனைப்பார்த்த வழிப்போக்கர் தண்ணீர் எடுத்துவரச் சென்றார். உடனே அந்த ஏழை மனிதன் அவரைத் தடுத்து ஐயா, நான் போய்த் தண்ணீர் குடிப்பேன் சுண்டலைத் தின்றதால் உயிர் வந்து விட்டது. இனி நடந்து சென்று தண்ணீர் பெற்றுக் குடிப்பேன். தங்கள் உதவிக்கு நன்றியுடையேன் என்று கூறினான். அந்தப் பரமஏழை. இக்கதையின் மூலம் ஒருவன் இயன்ற அளவு முயற்சி செய்தே சீவனம் நடாத்த வேண்டும் என்பது ஒரு படிப்பினையாக அமைகிறது. ஊக்கத்தினால் உயர்வையும் சோம்பலினால் அழிவையும் அடைந்தவர்கள் பலருடைய சம்பவங்களை எங்கள் அனுபவத்திலேயே காண்கிறோம். இறந்தவர்களால் உலகுக்குத் தொந்தரவு எதுவுமில்லை; ஆனால் சோம்பேறிகளால் உலகுக்குப் பல தொல்லைகளுண்டு. ஆதலால் சோம்பேறியாக இருப்பதைவிட சாவது மேலானது என்றார் சுவாமி சிவானந்தர். எனவே சோம்பலை ஒழித்து விடாமுயற்சியுடன் கல்வி கற்றும் கடமைகள் புரிந்தும் வாழப்பழகிக் கொண்டால் அது வாழும் வழிக்கு இட்டுச் செல்லுமன்றே!

திருமகள் அமுத்தகம், சுன்னுகம்.